

Ông Xã Của Tôi Cứ Thay Lòng Đổi Dạ

Contents

Ông Xã Của Tôi Cứ Thay Lòng Đổi Dạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 4-2: Phiên Ngoại I (1)	15
6. Chương 4-3: Phiên Ngoại I (2)	19
7. Chương 5	21
8. Chương 6	24
9. Chương 7	28
10. Chương 8	30
11. Chương 9	33
12. Chương 10	37
13. Chương 11: Phiên Ngoại II	40

Ông Xã Của Tôi Cứ Thay Lòng Đổi Dạ

Giới thiệu

Thể loại: Khổ bức bá đạo công x Nã bỏ để nhược trí thụ, hiện đại, đoản văn, hài hước, ngôi thứ nhấtEditor: Tiểu Hách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-cua-toi-cu-thay-long-doi-da>

1. Chương 1

Edit: Tiểu Hách

Chồng của tôi, anh ta đã thay lòng.

Đó là trải qua ba tháng thăm dò, không ngừng cân nhắc, nhiều lần phủ định và thiết lập lặp đi lặp lại rút ra được kết luận.

Chồng của tôi là đàn ông.

À, tôi cũng là đàn ông. Vì chúng tôi là đồng tính luyến ái mà, nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là tôi sắp bị đuổi ra khỏi nhà rồi.

Bởi vì tôi hoài nghi chồng tôi, anh ta ngoại tình.

Chúng cứ ngay ở thái độ của anh ta đối với tôi không có nhiệt tình như trước đây nữa, lúc đối mặt với tôi luôn là một dáng vẻ rất mệt mỏi. Nằm ở trên giường, ngã đầu liền ngủ.

Hơn nữa tôi còn phát hiện tóc phụ nữ ở trên quần áo của anh ta, ngửi thấy được mùi nước hoa phụ nữ ở trên người của anh ta.

Lúc phát hiện anh ta có người phụ nữ bên ngoài, tôi suốt cả đêm không ngủ, khóc đến hai mắt đỏ hoe.

Hôm sau, khi anh ta thấy mắt đỏ của tôi hồng hồng, lại nổi – giận với tôi!

Trước đây anh ta sẽ rất khẩn trương lại vô cùng đau lòng đắp khăn nóng cho tôi, dỗ dành tôi. Nhưng kể từ khi anh ta biết tôi bị đỏ mắt là bởi vì thức đêm xem phim tình cảm lâm ly bi đát còn khóc lóc cả một đêm, anh ta không hề đau lòng nữa. Mà áp dụng thủ đoạn trấn áp và bản lĩnh châm chọc.

Nhưng mà lần này tôi thật sự đau lòng.

Haizz!

Tôi ngồi trên ghế sofa, bên chân để vali hành lý, ủ rũ, đau khổ khó có thể kiềm chế. Tôi nhớ đến bộ tiểu thuyết khổ tình xem hôm qua: tiểu công trong tiểu thuyết, ngay từ đầu lừa gạt tiểu thụ.

Nhưng mà tiểu thụ thông minh giống như tôi vẫn phát hiện được, thế nhưng sự cứng cỏi cùng với tính cách không thể để hạt cát vào trong mắt của cậu ta khác biệt với tôi. Tiểu thụ trong tiểu thuyết lựa chọn ẩn nhẫn, chịu đựng rồi chịu đựng lại để cho tiểu công được dằn chân lên dằn đầu dẫn kẻ thứ ba về tổ uyên ương bé nhỏ của bọn họ làm loạn.

Ôi, không!

Tôi che miệng khóc không thể kiềm lại, giống như tự mình trải qua một màn phản bộ đau đớn cùng cực như vậy.

Thật thê thảm!

Tiểu thụ trong tiểu thuyết đến cuối cùng lại còn muốn ẩn nhẫn, một lòng mong mỗi tiểu công có thể quay đầu lại, tin tưởng tiểu công yêu nhất chính là cậu ta. Thế nhưng, tiểu thụ ẩn nhẫn cứ ẩn nhẫn rồi mắc bệnh... Ung thư phổi!

Ánh mắt của tôi mơ hồ, không khỏi hiện lên một cảnh kia: Cả một vùng đất tuyết trắng mênh mông, tuyết phủ khắp mặt đất, tôi lẻ loi một mình, bị đuổi ra khỏi tổ uyên ương nhỏ, ăn mặc quần áo đơn bạc, một bước chập lại làm ba bước đi, phía sau là ông xã thân ái cùng với kẻ thứ ba vui đùa châm chọc. Tôi nhìn không được khóc lóc và ho khan, ho khụ khụ rồi nôn ra một búng máu, sau đó từ từ ngã vào trong tuyết, từ từ, từ từ, mất đi ý thức.

“Oa!”

Tôi đau khổ tột cùng khóc lóc.

Tôi thật thê thảm!

Vừa bị lừa dối vừa bị bỏ rơi còn bị ung thư phổi, sau cùng lẻ loi một mình chết trong tuyết, không ai thăm hơn tôi.

Tôi biết sẽ có người nói đây là tình tiết trong tiểu thuyết, tôi cũng không có bị bỏ rơi. Nhưng mà bạn không biết nghệ thuật phát sinh từ cuộc sống?

Tiểu thụ trong quyển tiểu thuyết kia chính là tương lai của tôi, một ví dụ tàn khốc rõ ràng.

Cho nên, để không giẫm lên vết xe đổ, tôi quyết định: Rời nhà trốn đi!

Nhưng mà, rời nhà trốn đi phải nói với lão công trước, nếu không bị anh ta tìm được sẽ bị đánh đòn.

Tôi thút tha thút thít khoanh hai chân, không khỏi nhớ tới có một lần rời nhà trốn đi, bị ông xã bắt được, trực tiếp bị anh ta đánh khóc lớn huuu. Hừ! Ác ma!

Tôi đã rời khỏi nhà đi ra ngoài, lại còn đánh tôi!

Hừ!

Cửa mở, ông xã đã trở về.

Anh ta thật là đẹp trai!

Tôi thấy anh ta ở chỗ đổi giày huyền quan, sau đó vừa cởi áo khoác ngoài, vừa đi đến.

Anh ta rất cao, chiều cao đến 1m8 mấy. Dáng người cao gầy, nhưng mà trông khỏe lắm, có bắp thịt. Ủ, tôi nhớ chị họ từng miêu tả ‘Mặc quần áo lộ vẻ gầy, cởi quần áo có thịt’. (ý muốn nói lớp áo che mất thân thể cường tráng)

Tuy rằng không hiểu nhiều “có thịt” là có ý gì.

Dấp dăng của anh ta nhìn đẹp lắm, tôi mỗi lần nhìn thấy thế nào cũng đều ngây ra. Lúc đi ra ngoài, cũng có rất nhiều cô gái nhìn anh ta chằm chằm. Nhưng mà tôi thích ánh mắt của anh ta nhất, vì mỗi khi nhìn tôi thắm thiết, cả người của tôi sẽ nóng lên.

Mặc dù có chút quái lạ nhưng thật sự rất thoải mái.

“Sao còn chưa ngủ?”

Thanh âm trầm vang lên bên tai, sống lưng của tôi một trận tê dại. Ngoại trừ ánh mắt của anh ta, thanh âm của anh ta là cái thứ hai tôi thích. Nhất là lúc ở trên giường đè ép tôi, mang theo chút hơi thở nặng nề, cùng với giọng nói đầy truyền cảm, nỉ non lời âu yếm ở bên tai tôi.

Thường thường, làm cho tôi mềm nhũn toàn bộ xương cốt.

“Đang hỏi em đó? Tại sao lại ngây ra?” Tôi thích nhất ánh mắt hàm chứa tiểu ý lúc này của anh ta đang nhìn tôi, đầu tôi từ từ di chuyển về sau, tiếp đó, nghiêng sang trái, không để ý tới anh ta.

Hai bàn tay to của anh ta gia cố đầu tôi, đem mặt của tôi dịch chuyển hướng về anh ta, dùng thanh âm tôi thích nhất khẽ cười nói: “Tại sao không để ý đến anh? Bây giờ đã chín giờ, còn chưa ngủ? Ngủ trễ ngày mai lại nằm nướng... Tối nay em cũng đừng mong lại len lén thức đêm coi phim tình cảm!”

Sắc mặt của anh ta chợt thay đổi, trở nên nghiêm khắc. Khiến cho tôi có hơi sợ, nhưng nghĩ đến đôi mắt đỏ hoe của tôi trước đó, anh ta lại nổi giận với tôi, thế là nặng nề hừ một tiếng.

“Haizzz!” Anh ta thở dài nửa đành chịu nửa thỏa hiệp, sau đó hôn một cái trên trán tôi, đứng lên nói: “Anh đi tắm trước, chờ chút chúng ta cùng nhau ngủ!”

Sau đó, anh ta liền đi.

Đi!

Lẽ nào anh ta không nhìn ra tôi đang tức giận sao? Lẽ nào anh ta không nhìn ra tôi rất khó chịu sao? Lẽ nào anh ta không nhìn ra tôi muốn bỏ nhà trốn đi? À, tôi vẫn chưa nói.

Không đúng, vali đều đặt ở bên cạnh, sao anh ta có thể nhìn không thấy? Cho nên, ý tứ này là ám chỉ tôi đi sao?

Tôi hít mũi hiểu hết thấy, cố gắng kiềm chế không khóc, mím môi đứng lên kéo vali hành lý phải rời đi.

Quả nhiên trên ti vi nói đều là đúng, ông xã thay lòng, sẽ ám chỉ đủ điều để bà xã rời đi.

Quả nhiên tiểu thuyết nói đều là đúng, tiểu công thay lòng, sẽ ám chỉ đủ điều để tiểu thụ rời đi.

Tôi rút cuộc thấy rõ.

“Ô Tô, em chưa xả nước cho anh tắm à?”

Đang lúc tôi đi đến cửa, nghe được câu hỏi của ông xã. Bởi vì trước đây đều là tôi xả nước cho anh ta tắm, nhưng đêm nay tôi quyết định rời nhà ra đi nên vốn không có xả nước cho anh ta.

“Em cầm hành lý là muốn làm gì? Lại muốn rời nhà trốn đi?”

Nheo nheo mắt, trầm mặc, từng bước đi đến gần tôi. Thần sắc thoát nhìn cực kỳ khủng bố, giống như con sư tử nổi giận trong chương trình thế giới động vật trên ti vi.

Tôi sợ hãi lui về phía sau, run lấy bầy nói: “Làm, làm gì? Thì, thì bỏ nhà trốn đi, thế nào? Không phải là anh muốn em đi sao?”

“Anh khi nào muốn em đi hả?”

Không biết vì sao cảm thấy khí thế trên người anh ta càng ngày càng tăng thêm sự khủng bố dày đặc.

“Anh, anh ám chỉ mà. Em để hành lý ở bên chân, anh cũng đâu phát hiện” Tôi tủi thân lên án.

Chẳng biết tại sao anh ta trầm mặc một lát, sau đó nói: “Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ mà ánh sáng lại mờ mờ, anh không chú ý đến!”

Không biết vì sao, cảm thấy mấy chữ sau cùng giống như là từ trong kẽ răng của anh ta bật ra. Nhưng mà tôi không để tâm, nghe anh ta giải thích xong tôi vui vẻ một chút, thế nhưng rất nhanh thì nghĩ đến chuyện anh ta thay lòng.

Nhất thời, lại ủy khuất với ánh mắt tóa lửa: “Dù sao anh cũng không cần em. Không có cái gọi là em đừng đi!”

“Anh lúc nào không cần em?”

“Anh đã có người phụ nữ ở bên ngoài. Đừng có nói xạo, em ngửi được mùi nước hoa ở trên người anh, nhất được tóc dài.” Rõ ràng là ngoại tình mà!

Anh ta hít một hơi thật sâu, tôi có dự báo trước liền ngăn chặn cái lỗ tai. Quả nhiên, nghe được anh ta gào thét: “Dương Tô Túc, em có thể bớt ngầu si ít một chút không? Tóc dài và nước hoa nào đó là một nữ khách hàng gần đây của anh, người ta đã quá bốn mươi tuổi rồi đồ ngốc! Có nghi vấn sao không hỏi? Còn nữa, đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh là thuần gay, đối với em thì có tính thú! Không cứng nổi với đàn bà còn nghi ngờ anh có phụ nữ bên ngoài... Em giỏi lắm!!”

Tôi ôm đầu, giữa lúc mưa gió dữ dội, tôi vẫn khẳng khẳng lên án: “Nhưng ba tháng nay anh cũng không đụng vào em!”

Trong phòng nhất thời liền an tĩnh lại. Tôi co ro lại ngẩng đầu, liền thấy sắc mặt quái lạ của anh ta, còn nhìn tôi với ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, cái ánh mắt này tôi rất rõ, có chút hung dữ, có chút nóng bỏng, lúc nhìn tôi, cơ thể tôi cũng sẽ nóng lên.

Ngoại trừ ánh mắt, giọng nói, ma thuật là cái thứ ba khiến cho cơ thể của tôi mềm nhũn.

Anh ta bỗng nhiên cười khế, bưng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là bảo bối thèm, khát...”

Tôi sững sốt một chút, sau đó thì thấy anh ta cất bước lớn đi tới, ôm lấy tôi, một chân đồng thời đá bay hành lý.

Trời đất quay cuồng một hồi, tôi đã bị đè xuống ghế sofa. Cái lỗ tai cảm giác một trận thấm ướt truyền đến, tôi co rút vai lại một chút, bởi vì nhột mà vô thức cười khe khẽ.

“Bảo bối muốn thì nói với ông xã một tiếng, ông xã sẽ thỏa mãn bảo bối!” Bên tai lại truyền đến thanh âm trầm thấp và khàn khàn của anh ta.

Vì vậy, cơ thể của tôi trong nháy mắt liền mềm nhũn một nửa.

Thân thể nóng lên, trên mặt cũng nóng lên, cái lỗ tai như cây kẹo bị anh ta ngậm, liếm, lúc thì khế mút, khi thì cắn nhẹ. Tôi nhịn không được rên khe khẽ, cảm giác và nghe được âm thanh của tôi cùng với hơi thở của anh ta đều nặng nề.

Nụ hôn của anh ta chậm rãi từ vành tai chuyển đến trên mặt, trên môi, ngay lúc anh ta hôn môi tôi, tôi bất chợt khóc lên.

Vừa nhìn thấy tôi khóc, anh ta liền lo lắng, vội vàng ôm tôi vào trong lòng không ngừng dỗ dành.

Tôi càng khóc lớn tiếng, anh ta vô cùng gấp gáp, vẫn xin lỗi với tôi. Nhưng tôi cũng không phải trách anh ta, tôi chỉ trách ông trời, là ông quá vô tình mà.

Hiểu lầm của tôi và anh ta đã tháo gỡ, nhưng lại khiến cho chúng tôi trời đất xa cách, sinh ly tử biệt.

“Em, hic em bị hic hic phổi, ung thư phổi. Huuu, ông xã, em không muốn rời xa anh đâu!”

Tôi ở trong lòng anh ta khóc thê thảm, thân thể anh ta cứng đờ, nửa ngày không nói gì. Hồi lâu, anh ta mới mệt mỏi nói: “Tô Tô, sau này đừng xem tiểu thuyết và phim truyền hình khổ tình nữa...”

Ếc? Vì sao?

2. Chương 2

Edit: Tiểu Hách

Ông xã nhà tôi, anh ta cứ thay lòng đổi dạ.

Tôi biết hết đó, đừng tưởng rằng tôi ngốc nghếch mà không nhìn ra.

Mọi người đều nói thiên tài luôn luôn sẽ có chỗ thiếu sót.

Mấy người bạn họ đều nói tôi là nhược trí, thế nhưng tôi tin tưởng tôi là cái thiên tài. Ba, mẹ, ông xã nhà tôi còn có mèo tinh nhân Hoàng Đế nhà tôi, chó Husky đảm đang Nhị Cấp nhà tôi đều cho tôi là cái thiên tài.

Mèo tinh nhân: là ngôn ngữ mạng, tưởng tượng con mèo từ ngoài hành tinh xa xôi tới, xem mèo tinh nhân như là người hành tinh đến trái đất. Còn “Hoàng Đế” là tên mèo, “Nhị Cấp” là tên chó =.=, đám do Tô Tô đặt lắm.

Không sai, tôi chính là cái thiên tài!

Tôi sẽ chinh độ nóng vừa tầm, ngâm mình cũng sẽ không nghĩ đến nước tắm rất thoải mái. Tôi sẽ vẽ bức tranh rất có chiều sâu — tranh biếm họa bốn ô, tôi sẽ đọc sách chan chứa nhân tính và dục vọng, rồi rầm và đấu tranh — đam mỹ tiểu thuyết khổ tình.

Tôi còn rất nhiều rất nhiều, vì tôi là cái thiên tài.

Nhưng vừa rồi tôi là muốn nói tới cái gì ấy nhỉ?

Tôi gặm bánh ngón tay, ngồi chồm hổm trước máy vi tính, thần tình nghiêm túc tự hỏi.

À — Tôi vẫn chưa ăn cơm trưa!

Vì thế tôi nhanh chóng lấy ra cơm hộp tình yêu mà sáng sớm ông xã đã làm sẵn đặt trong lò vi sóng, sau đó hạnh phúc và thỏa mãn ăn sạch hết.

Sau khi ăn xong, tôi ôm bụng đi tìm bộ phim khổ tình mới ra THẤT ÚC NHẤT BÁCH THIÊN – mất trí một trăm ngày. Thấy vai nam chính trong phim bị mất trí nhớ đối với nữ chính đủ loại cặn bã, làm nhục, tôi bật khóc bù lu bù loa.

Khi thấy bạn nữ chính nghèo khổ lại bởi vì không sanh được em bé bị ba mẹ chồng hoành hành, còn bị ép buộc ly hôn. Mà chồng của cô lại bị người nhà thuyết phục, thực sự ngoại tình.

Bạn nữ chính bắt gian tại giường, trong lúc tranh chấp bị sanh non.

Thì ra bạn nữ chính đã sớm mang thai, thai đã có ba tháng, chỉ là không biết.

Lúc xem đến đây, tôi khóc bù lu bù loa, mắc chứng cuồng loạn.

Tôi rất cuộc nhớ tới đã quên cái gì, ông xã nhà tôi anh ta đã thay lòng đổi dạ.

Chứng cứ là vào gần đây, anh ta mua về rất nhiều sách nuôi dạy trẻ, ngay cả lên mạng xem trang web đều là các trang liên quan đến những sản phẩm dành cho trẻ sơ sinh.

Hơn nữa, ba mẹ ông xã cũng không yêu thích tôi, bởi vì tôi không sanh được em bé, không thể có con thừa tự lo hương khói cho gia đình ông xã... Cho nên tôi nhất định sẽ bị ép buộc ly hôn với ông xã, kể đó lỡ tại ông xã yếu đuối cũng sẽ bị thuyết phục, rồi ở bên ngoài cùng với người đàn bà khác... Sanh con hu hu...

Sau đó tôi sẽ chính mắt trông thấy ông xã thân mật với người đàn bà khác ở trên giường, bị tức giận mà sanh non.

“Oa —— oa” Đáng tiếc tôi không thể sanh ra đứa bé ——

Nó còn nhỏ như vậy, mới ba tháng tuổi. Vậy mà sanh non rồi...

Tôi đắm chìm trong sự bi thương vì sanh non, khóc không ngừng.

Khóc một hồi mệt mỏi, vì vậy tôi thút tha thút thít với tiếng nấc nghẹn ngào, tôi quyết định phải vùng lên đấu tranh. Trước tiên đuổi ông xã đi, đoạt gia sản của ông xã, làm cho anh ta chỉ có thể dựa vào mũi (thật ra là hơi thở) của tôi để sống. chữ màu tím trong (...) là suy nghĩ của thụ

Hừ hừ! Xem sau này anh ta còn dám ỷ nắm quyền hành tài chính rồi hạn chế tôi xem ti vi, lên mạng, ăn quà vặt, mua gà vàng nhỏ...

Chờ đến khi tôi đoạt được gia sản, tôi sẽ không cho anh ta ăn quà vặt, không cho anh ta lên mạng, không cho anh ta thức khuya, không cho anh ta mua gà vàng nhỏ! Để cho anh ta khóc lóc cầu xin tôi!

“Ha ha ha ha... ặc ặc!”

Cười đến mức suýt nín thở, nhanh chóng uống nước lưu thông khí. Lúc này tôi nhớ đến người bạn thân thăm thương cũng giống như tôi, và nữ chính có bạn trai bị mất trí nhớ sau đó bị ngược rất thâm.

Tôi cũng có một người bạn thân, lớn lên cùng với tôi, cậu ấy đặc biệt kiên cường và xinh đẹp vô cùng. Nhưng kể từ khi cậu ta cứu một khối băng lớn, cậu ta liền thâm giống y như bạn nữ chính kia.

Tôi không thể bỏ mặc cậu ta sang một bên, tôi phải cứu cậu ta, để cậu ta đứng lên đấu tranh cùng với tôi!

Vì vậy tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, trong điện thoại liên vang lên vài tiếng pi-pô, sau đó đầu bên kia truyền tới âm thanh nhàn nhạt khe khẽ của bạn thân tôi: “Alo?”

“Alo! (#‘O)” Tôi hùng hổ đáp lại một tiếng.

Ba và mẹ đã từng nói, gọi điện thoại phải lớn tiếng alo.

Đầu điện thoại bên kia yên lặng một lát, sau đó thì có tiếng cười truyền đến: “Tô Tô? Có chuyện gì không?”

“Bé cá khô, chúng ta phải vùng lên đấu tranh!”

Không sai, bé cá khô là tên của bạn thân tôi, mặc dù người khác thông thường đều gọi cậu ấy một cái tên khác không mấy đáng yêu.

“... Tô Tô, cậu nói cho tôi biết trước cậu muốn đấu tranh cái gì?” Bé cá khô thả mềm âm thanh hỏi.

“Ông xã của tôi anh ấy ngoại tình” Tôi tức giận nói, sau đó chờ cậu ấy tức giận cùng với tôi.

Đầu điện thoại bên kia yên lặng rất lâu, tôi nghe được có tiếng sột soạt vuốt ve quần áo vang lên, tôi ngoan ngoãn để ống nghe bên tai không lấy xuống.

Bởi vì ba và mẹ đã nói, khi gọi điện thoại cho người khác, là phải tôn trọng đối phương, không thể cúp điện thoại trước.

Tôi lẳng lặng chờ, sau đó nghe đầu dây bên kia có một thanh âm rất lớn còn có tiếng rên rỉ kiềm nén khe khẽ, tiếng rên rỉ lại vang lên, cái thanh âm kia có chút quen thuộc.

Vì vậy lúc nói chuyện với bé cá khô trong điện thoại, tôi hỏi một câu: “Bé cá khô, hai người đang ấy ấy sao?”

Sau đó đầu bên kia lại truyền đến tiếng ho khan rất lớn rất lớn, tôi nhú mày, sốt ruột hỏi: “Bé cá khô, có phải cậu bị cảm không? Chắc hẳn các người đã ấy ấy nhau ở phòng khách, lần trước tôi cũng vậy. Sau đó thì bị cảm, cho nên —— ”

“TÔ TÔ!”

Tôi ngây ngẩn cả người, sau đó ủy khuất “Cậu quát tôi?”

“Khụ, không có quát cậu. Tôi chỉ là đang thử âm, đúng rồi, cậu nói ông xã nhà cậu ngoại tình là chuyện sao vậy?”

Lực chú ý của tôi lập tức đã bị thu hút đến, hít mũi ừ ừ khuất khuất nói: “Ừ. Bởi vì ba mẹ ông xã không thích tôi, bởi vì tôi không thể sinh em bé đó. Hơn nữa phải trợ giúp ông xã ngoại tình hic hic... Tôi sẽ sanh non...”

“...”

Bé cá khô ở đầu bên kia rất lâu cũng không trả lời, sau đó tôi nghe bên kia truyền đến tiếng cười rất ồn ào rất kiêu ngạo, người đó chính là cái khối băng mà bé cá khô đã lượm về.

Là một trong những người tôi ghét nhất!

Bởi vì y lúc nào cũng cười nhạo tôi, hơn nữa còn hành hạ bé cá khô của tôi.

Vì vậy, tôi nói: “Bé cá khô, chúng ta cùng nhau mưu đoạt gia sản của ông xã đi, sau đó ly hôn với bọn họ nhé!”

Kể đó tôi chợt nghe thấy thanh âm bị sắc nước bọt của khối băng lớn, giọng nói cực kỳ bất lực của bé cá khô từ trong điện thoại truyền tới bên tai: “Tô Tô, sau này không nên xem phim khổ tình...”

Sau đó lại nghe thấy một trận hỗn loạn, còn mơ hồ nghe thanh âm bất mãn của bé cá khô, tiếp theo, thanh âm trong điện thoại liền đổi thành thanh âm của khối băng lớn.

“Tôi nói bé thiếu năng... À, Tiểu Tô Tô, cậu cứ tự mình chơi trò sanh non và ly hôn đi. Mặc Mặc nhà tôi còn đang cảm mạo, gặp lại sau!”

TÚT – một tiếng liền treo máy. Tôi nhìn chằm chằm điện thoại, quả nhiên khối băng lớn là đáng ghét nhất!

Lộc cộc ——

Ông xã đã về.

Tôi bay nhào qua, nhào tới nửa đường tôi mới nhớ là mình đang muốn đoạt gia sản của người đàn ông này, thế là tôi dừng lại.

“Bảo bối Tô Tô, sao thế —— ”

Ông xã đi tới, thân thể cao to che phủ tôi, hôn chụt một cái vào gò má phúng phính trên mặt tôi, sau đó ôm cả người tôi vào lòng bế đi đến bàn ăn.

“Bảo bối đói bụng không? Hôm nay ông xã tan ca sớm, làm cho em bữa cơm thịnh soạn. Đúng rồi, hôm nay ở nhà có học tập thật giỏi không? Có ngoan ngoãn ăn cơm không? Còn có, hôm nay chỉ có thể ăn một bịch quà vặt nhỏ, lên mạng một tiếng, có nghe lời không?”

Con mắt của tôi đảo loạn xà ngầu, chợt dạ khủng khiếp. Hôm nay tôi đều ăn sạch quà vặt trong tủ lạnh, lên mạng xem phim khổ tình đến sáu tiếng. Ngoại trừ ngoan ngoãn ăn cơm, những chuyện khác đều không hoàn thành.

Thế nhưng tôi không dám để cho ông xã biết, vì thế tôi gật đầu lung tung, trong cổ họng mơ hồ phát ra thanh âm ừ ừ.

Ông xã rất nhanh đã dừng lại, nhìn tôi chằm chằm. Tôi không dám ngẩng đầu, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt rét lạnh chém tới chém lui ở trên đỉnh đầu của tôi.

Thật lâu cũng không có động tĩnh, tôi thận trọng ngẩng đầu, kết quả thấy vẻ mặt hàn băng của anh ta, sợ đến kinh hồn bạt vía, vội vàng cúi thấp xuống.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm u ám của anh ta: “Tô Tô, hôm nay em tốt nhất không có làm quá mức!”

Sau đó anh ta liền mở tủ lạnh, nhìn một chút, trên người bắt đầu đóng băng. Xoay người đi vào trong phòng ngủ sờ sờ máy vi tính một chút, hàn băng trên người lại đóng băng thêm một tầng, đợi đến khi anh ta đi ra, tôi đã ngồi chồm hổm dưới đất.

Tôi ngồi chồm hổm dưới đất, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch cấp thiết, thân thể không ngừng run rẩy.

Ông xã vừa trông thấy, liền bắt chập tức giận, sốt ruột chạy tới hỏi tôi bị làm sao. Tôi nói không được, anh ta gấp đến độ liền trực tiếp đưa tôi đi bệnh viện.

Đợi đến khi anh ta vội vàng lấy áo khoác lên trên người tôi, cầm chìa khóa xe, ôm tôi đi tới cửa, tôi mới run lập cập mở miệng: “Ông, ông xã, em... em một tiểu...”

Ông xã lại cứng đờ, cúi đầu trừng mắt với tôi. Tôi vội vẻ mặt cầu xin: “Em gấp quá...”

Đến khi tôi giải quyết chuyện sinh lý xong, ông xã vẫn mặt hầm hầm đứng ở cửa rồi lạnh lùng vô tình tuyên bố, tôi không thể ăn quà vặt còn có lên mạng trong một tuần, tôi oa một tiếng khóc lớn.

Ông xã vẫn lạnh lùng nhìn tôi khóc lóc, vì vậy tôi không giả khóc nữa mà thật sự khóc.

“Em cũng biết anh đã thay lòng! Anh không thương em!” Tôi lên án.

Mặt ông xã co giật vài cái, hỏi: “Anh thay lòng như thế nào?”

“Ba mẹ anh không chịu cho chúng ta ở bên nhau, bởi vì em không sinh được em bé. Anh ở bên ngoài có người phụ nữ, muốn sinh con. Sau đó em còn sinh non nữa!”

Im lặng. Im lặng. Im lặng.

Thật lâu thật lâu, ông xã mới chậm rì rì, hung tợn nói: “Em có phải đã quên, anh là – cô – nhi! Còn có, em là đàn ông con trai, sinh non chỗ nào!!!”

Tôi: ()

Chú Thích

1. Chó Husky
2. Tranh biếm họa bốn ô
3. Gà vàng nhỏ
4. Bánh Ngón Tay:
5. Cơm hộp tình yêu, cái này cũng chỉ là cơm tự làm, nhưng chủ yếu trang trí, bày biện thức ăn sao cho đẹp, hợp mắt

3. Chương 3

Edit: Tiểu Hách

Ps: chữ trong (...) có màu là lời của thụ, chữ màu xám là chú thích của mình

Ông xã nhà tôi, anh ta đã thay lòng.

Lần này là thật sự!

Không phải anh ta đã thường xuyên (hai ba lần) lên mạng xem đồ dùng trẻ em, còn có xem sách nuôi dạy trẻ sơ sinh sao?

Lần trước để cho anh ta lắp liếm qua ải, do tôi chú ý đến chuyện anh ta là cô nhi và chuyện tôi là con trai, không thể sinh và hư thai. Vì thế đã bỏ quên chuyện anh ta thật sự thay lòng đổi dạ.

Lực chú ý mất tập trung vì tôi bị dụ dỗ ăn cơm, tắm rửa, sau đó là say đắm ân ái với ông xã, xong rồi mệt mỏi ngủ như chết.

Sáng hôm sau thức giấc tôi đấm ngực giậm chân, hối tiếc không thôi. Thế nhưng ý nghĩ ông xã nhà tôi thay lòng vào lúc này càng thêm kiên định.

Bạn nghĩ đi, trên ti vi đều diễn ra như vậy mà. Ông xã ở bên ngoài... ngoại tình, thế là liền mua cho bà xã túi xách quần áo để lấy lòng vợ.

Cái này gọi là làm cố tả hữu nhi ngôn tha!

Cố tả hữu nhi ngôn tha: nguyên văn “Vương cố tả hữu nhi ngôn tha” – Vua nhìn tả hữu mà nói qua chuyện khác. Ý chỉ vô thoại đối đáp, có ý định tránh né chủ đề, dùng chuyện khác nói lấp liếm cho qua.

Ý nói là ông xã muốn chăm sóc hai người gọi là Tiểu Tả Tiểu Hữu sau đó nói sang một chuyện khác. Cái này gọi là làm dờ đi lực chú ý.

Câu này thật sự mình cũng không hiểu lắm, có thể do Tô Tô là “cái thiên tài” nên không hiểu lắm về nghĩa của cái câu Cố tả hữu... ẻm tự suy diễn ra theo ý của mặt chữ, là có hai nhân vật Tiểu Tả Tiểu Hữu.

Còn không, là do Tô Tô liên tưởng đến hai nhân vật Tiểu Tả Tiểu Hữu trong bộ phim hoạt hình “Miêu Miêu và Cầu Cầu”, tiểu Tả là mèo đen, Tiểu Hữu là con chó vàng.

Ông xã ngoại tình sẽ dờ đi lực chú ý của bà xã, hơn nữa đối với bà xã sẽ có cảm giác áy náy.

Cho nên mới phải đối đãi tốt với bà xã.

Nhưng mà, tại sao ông xã không mua quà vặt, gà vàng nhỏ, không cho tôi lên mạng để lấy lòng tôi chứ?

Tức giận!! ()

Tôi nhất định sẽ bỏ anh ta! ()

Ồ? Bạn nói nếu không tốt với tôi, không có áy náy với tôi, không mua cho tôi gà vàng nhỏ, mua quà vặt, chuyện này đã nói lên anh ta không có đổi tâm?

Bạn thấy bạn khờ chưa. ()

Chưa thấy trước đây ông xã nói chuyện ân ái với tôi à?

Ông xã, ba, mẹ và bé cá khô nói: chuyện ân ái là người rất rất yêu nhau mới có thể làm.

Ông xã nói người “bị áy áy” là bởi vì “người áy áy” cậu ta rất thương cậu ta.

Đêm hôm đó số lần ông xã áy áy so với lần trước, lần trước đó lần trước nữa... Có lẽ nhiều hơn một lần.

Nói cũng thật nhiệt tình hơn so với lúc trước.

Tôi bụm mặt ngượng ngừng nghĩ.

Đây là dự báo ông xã thay lòng đổi dạ!

Anh ta nhiệt tình hơn so với ngày thường, yêu tôi hơn so với ngày thường, điều này nói rõ anh ta áy náy đối với tôi!

Có độ chứng cứ hùng hồn nhưng tôi thực sự đã quên truy cứu chuyện ông xã thay lòng đổi dạ.

Mãi cho đến hôm nay tôi mới nhớ tới, bây giờ đã qua ba ngày rồi.

Hôm nay là thứ bảy, anh ta không giống như trước đây ôm tôi nằm trên giường ngủ nướng, mà sáng sớm đã đi ra ngoài.

Tôi cũng biết anh ta nhất định là thay lòng.

Hừ! Thế nhưng ông xã chắc chắn sẽ không nghĩ tới tôi là cái thiên tài, đã sớm nhìn thấu anh ta.

Lúc anh ta ra cửa, tôi liền vội vàng ăn hết cơm, trên lưng đeo ba lô khủng long nhỏ tôi thích nhất, ôm gối đầu gà vàng nhỏ tôi thích nhất, len lén đi theo.

Thấy ông xã lái xe từ tiểu khu đi ra ngoài, tôi vội vội vàng vàng chạy ra tiểu khu trước anh ta, sau đó chặn một chiếc taxi. Trước tiên ở bên ngoài chờ, đến khi thấy xe ông xã lái ra, tôi nhanh chóng vỗ vỗ tài xế kêu lên: “Chú tài xế, mau mau —— đuổi theo xe trước mặt!”

“Mau mau ——” Tôi không ngừng thúc giục tài xế, nhìn thấy xe ông xã phía trước sắp không nhìn thấy tôi càng thêm sốt ruột. Nhưng xe vẫn chưa bị cắt đứt, tôi nổi nóng. Quay đầu định tranh luận với tài xế.

Ai biết vừa quay đầu lại, liền dọa cho tôi giật cả mình. Chú tài xế bị làm sao mà mắt trợn trắng lên? Không biết có bị co giật không? Tôi nhớ rõ trên ti vi, người bị bệnh tim tái phát thì mắt trợn trắng, bộ dạng không thở được.

Hoàn toàn giống hệt như chú tài xế lúc này.

Tôi sợ đến mức thiếu chút nữa khóc lên: “Chú tài xế, chú không sao chứ? Tôi làm hô hấp nhân tạo cho chú, cho tim chú hồi phục lại —— ”

“Không... Không cần...” Chú tài xế từ chối.

Tôi tức giận, sao chú tài xế không quý trọng bản thân như thế chứ?

“Chú tài xế, chú chớ lo lắng. Tôi làm CPR rất khá nha, số dzách nha” Vì ba và mẹ lo lắng tôi gặp chuyện không may, cho nên rất nhiều cách thức cấp cứu bọn họ đòi hỏi rất nghiêm khắc với tôi.

Tôi cũng từng cứu một đứa bé chết đuối nhờ vào cách cấp cứu CPR rất chuyên nghiệp.

CPR là sự kết hợp của ấn ngực và hô hấp (hô hấp nhân tạo bằng miệng). Hồi sức tim phổi có thể phục hồi lượng máu giàu oxy đến não. Nếu không có oxy, tổn thương não vĩnh viễn hoặc tử vong có thể xảy ra trong vòng chưa đầy 8 phút.

Ngay cả ông xã mà mọi người đã biết, cũng là nhờ vào cách cấp cứu xuất thần nhập hóa của tôi cứu anh ta sống lại, còn nhặt anh ta mang về nhà. Tuy rằng động cơ lúc đầu là vì thói quen của tôi hay nhặt thứ gì đó mang về nhà.

“Thật... không cần. Chỉ cần cậu, buông tay là được!”

Tôi vừa cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện tay của mình túm chặt cà vạt của chú tài xế. Tôi lại càng hoảng sợ, vội vã buông tay. Chú tài xế như sống lại vội vàng thở bằng miệng.

Biết mình làm sai chuyện tôi ngoan ngoãn ngồi khẹp nép, lại lạnh trí mỉm cười với chú ấy. Ba, mẹ, ông xã và bé cá khô có nói: chỉ cần tôi mỉm cười thế này, bọn họ sẽ mềm lòng không nỡ trách mắng tôi.

Quả nhiên, chú tài xế vốn rất tức giận đột nhiên sắc mặt trở nên ôn hòa nhiều hơn. Nhưng mà, ánh mắt của chú ấy cũng đột nhiên trở nên có điểm lạ.

Hình như có chút nguy hiểm, tôi bồn chồn bất an.

Sau đó chú tài xế liền thả mềm thanh âm (ánh mắt của chú ấy lại càng trở nên kỳ quái!), nói với tôi: “Cậu tên là gì?”

Tôi liếc nhìn chú ấy, có chút không vui bĩu môi, ông xã đã sắp không thấy nữa rồi. Im lặng, không vui. Mất nhìn chăm chăm vào xe ông xã càng ngày càng xa.

Chú tài xế liếc nhìn tôi, lại nhìn xe trước mặt, tiến về phía trước: “Nè, nè, bây giờ tôi lái xe giúp cậu đuổi theo xe phía trước. Cậu có thể nói cho tôi biết tên của cậu được không?”

Tôi vui vẻ, cười híp mắt, ngoan ngoãn nói: “Tô Tô.”

“Tô Tô? Tên dễ thương quá. Và nó rất giống với cậu ” Chú tài xế nói chuyện.

Nhưng tôi không để ý chú ấy, mắt vẫn là nhìn chăm chăm xe ông xã ở đằng trước, thấy tôi như thế, chú tài xế liền hỏi: “Tại sao Tô Tô lại muốn đuổi theo xe phía trước? Người bên trong xe là ai?”

“Người trong xe là ông xã của tôi!” Tôi kiêu ngạo tuyên bố.

Sau đó xe liền trơn trượt, tôi bị đụng đầu. Nhưng mà không trách chú tài xế, bởi vì chú ấy có bệnh.

Chú tài xế ho khan (quả nhiên chú ấy có bệnh), giọng nói rất lạ lùng, biểu cảm rất quái đản nhìn tôi: “Ông xã... cậu?”

Tôi ra sức gật đầu. Đương nhiên là ông xã tôi rồi! Ông xã tôi đẹp zai nhất nhé! (khi đó tôi đều đã quên tôi là muốn làm gì) => ý là bé đã quên bé đang đi bắt gian chồng bé

Mắt của chú tài xế vô thần, giống như bị đá kích, sau đó lẩm bẩm một câu: "... Lại có chủ..."

Ý gì? Chú tài xế quả nhiên có bệnh.

Tôi giật giật ống tay áo của chú tài xế một cái, chú ấy thắc mắc ngẩng đầu. Tôi nghiêm túc nhìn chú ấy, nghiêm túc chỉ vào chiếc xe đằng trước sắp biến mất.

"Sắp không thấy"

Chú tài xế đột nhiên mỉm cười, lẩm bẩm: "Bỏ đi. Trở thành người bạn nhỏ thân mến đáng yêu là được rồi!"

"Chú ơi ——" Tôi nghiêm túc bắt mắt.

"Được rồi được rồi. Giúp cậu đuổi. Rõ là đứa trẻ ngoan ngoãn, nhưng nóng tính quá"

Tôi bĩu môi, tôi nóng tính chỗ nào! Ba, mẹ, ông xã, bé cá khô đều nói tôi dễ dụ nhất.

"Không nóng tính, nói cậu có tí xiu đã bĩu môi!" Chú tài xế lái xe, khẽ cười nói.

Tôi nghe được, nghiêng đầu nhìn gương mặt tươi cười của chú ấy. Đột nhiên liền ngớ ngẩn, gất gao nhìn chăm chăm gương mặt của chú ấy.

Chú tài xế bị tôi nhìn chăm chăm thì cả người không thoải mái, không ngừng giơ tay lên vuốt mặt mình, lại hỏi: "Tô Tô, trên mặt tôi có gì à? Tô Tô?"

"Tô Tô, có cái gì thì cậu cứ nói nha. Cậu nhìn tôi hoài, tôi hoảng sợ đó!"

Tôi vẫn là không đáp lời, theo dõi chú ấy gất gao. Sau cùng chú tài xế trở nên bất lực, cũng không để ý tôi.

Tôi nhìn chăm chăm một lát, đột nhiên lớn tiếng tuyên bố đáp án tôi rút ra được: "Dáng dấp của chú tài xế rất giống ông xã của Tô Tô!"

Chú tài xế như là bị sặc rồi, da mặt cứng đờ thật lâu, sau cùng bất lực than thở: "Tô Tô, cậu là vì chuyện này mới nhìn tôi chăm chăm lâu như vậy?"

Tôi gật đầu.

"Tôi còn tưởng rằng mị lực của tôi phi phàm chứ... Tô Tô cảm thấy dáng dấp của tôi giống ông xã cậu chỗ nào vậy?"

Mắt tôi sáng rực lên một chút, ra dấu: "Ở đây, ở đây. Mũi, mắt còn có lông mày. Điểm quan trọng là cười lộ lên rất giống, gò má bên phải đều có má lúm đồng tiền nha. Dáng dấp chú tài xế và ông xã nhà tôi thật sự rất giống nhau đó!"

Chú tài xế phì cười, cười ha ha: "Nói không chừng ông xã nhà cậu và tôi có lẽ là thân thích đó ——" Chú ấy đột nhiên dừng lại, xe chột thẳng gấp, tôi lại đụng đầu nữa.

Mắt ứa lệ lưng tròng, còn không kịp tìm chỗ đau trên đầu, tôi đã bị chú tài xế nắm một cánh tay. Tôi nhìn sang, thấy bộ dạng rất gấp gáp và mong đợi của chú tài xế.

"Tô Tô, dáng dấp ông xã của cậu rất giống với tôi?"

"Ừm" Tôi gật đầu.

Chú tài xế càng kích động. Hồi lâu, chú ấy từ hộp tỳ tay trong xe lấy ra một khung hình, đó là một tấm ảnh gia đình. Chú ấy chỉ tay vào phía trên một người hỏi tôi: "Giống như cậu ta không?"

Tôi xích lên trước vừa nhìn, lập tức liền trợn to hai mắt: "Giống!" Thật sự giống lắm! Quả thực chính là dáng vẻ của ông xã lúc mười tuổi, nhưng mà ông xã ôn hòa hơn cậu này.

Chú tài xế cực kỳ kích động. Thật lo lắng bệnh tim của chú ấy lại tái phát.

"Tô Tô, ông xã cậu... Là đang ở trong chiếc xe phía trước?"

“Đúng đó!” Tôi gật đầu, đồng tình nhìn chú ấy.

Thật đáng thương, chú tài xế không chỉ có bệnh tim, trí nhớ còn rất kém cỏi. (Tôi đã quên chuyện chú tài xế khó thở là bởi vì tôi đã túm lấy cả vạt của chú ấy)

Chú tài xế tự tin nở nụ cười, giống y như ông xã, nhưng mà chú ấy cười là lời quá.

“Ô Tô thân mến, cậu cứ yên tâm đi. Chỉ qua một lát, tôi có thể vượt lên trên trước ông xã nhà cậu!”

Sau đó, chú tài xế liền đạp mạnh cần ga, xe chạy cực nhanh, tốc độ nhanh đến mức giống như đang bay.

Tôi không có sợ, trên thực tế, tôi rất vui vẻ. Tôi thích chơi trò tàu lượn siêu tốc, nhưng mà ông xã và mọi người cứ không chịu cho tôi chơi.

Không nghĩ tới, chú tài xế chính là người tốt bụng. Tôi cười híp mắt.

Nhưng một giây sau thì tôi cười không nổi, bởi vì lúc xe dừng lại, chú tài xế dẫn tôi tìm được ông xã. Khi đó tôi nhìn thấy bên cạnh ông xã có một cậu thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp, hoạt bát và đáng yêu.

Cậu thiếu niên ôm lấy cánh tay của ông xã tôi, líu lo vừa nói vừa cười. Mà ông xã vẫn để cậu ta tùy ý ôm, còn... còn mỉm cười thật là triu mến.

Mũi tôi liền đột nhiên chua chua, từng giọt lệ tụ ở trong mắt. Tôi nhớ cuộc đã nhớ, tôi tới đây để làm gì.

Ông xã nhà tôi anh ta thật sự thay lòng rồi.

Lần này, là thật.

4. Chương 4

Edit: Tiểu Hách

Lần này ông xã nhà tôi thật sự đã thay lòng.

Tôi xì mũi, vành mắt đỏ hoe, nhìn hai người đàn ông ở xa xa đẹp như một bức tranh.

Một người trong đó chính là ông xã của tôi.

Chú tài xế ở bên cạnh lo lắng nhìn tôi, sốt ruột lấy ra khăn tay đưa cho tôi, để tôi lau nước mắt. Tôi nhận lấy, hung hăng ấn ấn trên mũi, cố sức hỉ (mũi) một cái.

Tôi khoan khoái đưa khăn trả lại cho chú tài xế, nhưng chú tài xế lại dùng ngón trỏ và ngón giữa cầm khăn, bộ dạng thoạt nhìn rất ghét bỏ.

Sau khi tôi trả khăn cho chú tài xế, lấy ra khăn tay có thêu hình gà vàng nhỏ xếp ngay ngắn của ông xã tặng lau nước mắt. Đang lau lau thì tôi chợt nghe thấy chú tài xế huýt sáo rất lớn.

Tôi nghiêng đầu nhìn chú tài xế, chỉ thấy chú ấy với sắc mặt rất khó coi nhìn chằm chằm chiếc khăn tay nhỏ trên tay của tôi. Tôi sửng sốt một chút, vội vàng giấu khăn tay nhỏ ở phía sau, cảnh giác nói: “Khăn tay gà vàng nhỏ là của ông xã tặng, không thể cho chú đâu!”

Mặt chú tài xế hung hăng co gập vài cái liên tiếp, hồi lâu, chú ấy hung dữ trừng mắt tôi, hung dữ nói: “Này giờ cậu là đang giả khờ à? Lừa mọi người xoay vòng vòng, sau đó ở trong lòng vui thầm đúng không?”

Tôi thoáng đồng tình nhìn chú ấy: “Tôi đương nhiên không có góc nha. Tôi là thiên tài!”

Chú tài xế trong nhất thời không nói gì, nhưng tôi không muốn để ý đến chú ấy nữa.

Tôi chăm chú nhìn ông xã và cái cậu thiếu niên xinh đẹp đáng yêu, đang len lén núp ở sau lưng.

Chú tài xế bên cạnh nói: “Cậu không khóc? Không chạy?”

“Đã khóc rồi, khóc không nổi nữa. Nước mắt đang ập ụp. Không chạy. Tại sao phải chạy?”

Yên lặng một hồi, chợt nghe thấy chú tài xế tự lẩm bẩm: “Còn tưởng rằng cậu sẽ khóc ngất đi, còn không chính là xoay người chạy đi tự vẫn.... Không nghĩ tới vẫn rất kiên cường...”

Tôi đã không nghe được chú tài xế đang nói gì ở đằng sau, hai mắt tôi bốc hỏa nhìn chăm chăm cậu con trai kia lại dám ôm mặt ông xã tôi, từ từ đưa môi của mình lên.

A a a a a a a không thể nhẫn nhịn!

Tôi một bước lớn xông lên, một tay kéo ông xã qua, lùi anh ta ra sau, hai tay chống nạnh chỉ vào cậu con trai quát lớn: “À há! Ban ngày ban mặt, dám tán tỉnh một người đàn ông đã kết hôn! Tiểu yêu tinh, lưu tên lại, quyết đấu!”

Phì ——

A a a a rõ ràng đã bị tôi khiển trách và trút giận nhưng cậu trai kia lại phì cười ngay trước mặt của tôi! Tuy rằng cười rộ lên thật là đáng yêu nhưng ở trong mắt tôi thì xấu xí kinh khủng.

Ba và mẹ nói: người chỉ cần tâm hồn xinh đẹp đó chính là đẹp nhất, người nếu như tâm hồn xấu xa thì dù diện mạo của người đó đẹp cỡ nào cũng là xấu xí. Đứa nhỏ ở trước mặt tôi dưới sự khiển trách của tôi còn cười cợt, hơn nữa còn là cái loại cười châm chọc.

Đứa nhỏ hư hỏng!

Cho nên dù diện mạo cậu ta đáng yêu đi nữa, cậu ta cũng không mê hoặc được tôi!

Cậu ta nghiêng đầu nói với ông xã ở sau lưng tôi: “Anh Hàn Mộc, đây là chị dâu à? Quả nhiên dễ thương y như anh nói!”

Đột nhiên trên đầu có một lực đạo đè nặng đầu của tôi, một tay túm chặt bả vai của tôi, một luồng khí lạnh từ phía sau lưng tôi truyền đến, một loạt âm thanh u ám vang lên bên tai tôi: “Tô Tô, nói cho anh biết, làm sao em ở nơi này? Còn là một mình em chạy đến. Em biết có bao nhiêu nguy hiểm hay không?”

Tôi ôm đầu, giãy giụa thân thể, ý đồ chạy trốn. Vừa mới nhìn thấy cái cậu trai kia muốn hôn ông xã thì gấp gáp chạy đến đây, đã quên gia quy mất rồi.

Nhà của tôi có một cái gia quy, đó chính là phải có một người đi theo cùng, thì tôi mới có thể ra khỏi nhà năm mét, thế nhưng cái gia quy kia thì cả gia đình ngoại trừ tôi ra không có ai tuân thủ. Tôi đã từng nghiêm túc kháng nghị đồng thời chống án nhiều lần, nhưng đều bị bác bỏ.

Bọn họ chỉ nói một câu liền bác bỏ hàng trăm lý do kháng nghị hiển thị của tôi.

“Khi nào em không còn lạc đường ở tiểu khu nữa rồi hãy nói!”

Vâng vâng, không sai tôi là một cái mù đường. Nhưng là thiên tài sẽ luôn có một chút thiếu sót trong cuộc sống như vậy mà, cái này rất bình thường, thế nhưng bọn họ sao có thể cướp đoạt quyền bình đẳng và lợi ích mà một công dân như tôi được hưởng chứ?

Tôi tệ nhất là, một người trong gia đình đi cùng cho dù là ba, mẹ kể cả Nhị Cấp hay Hoàng Đế cũng tính luôn trong đó!

Lại dám xem tôi gốc còn hơn cả Nhị Cấp, quả thực chính là bất chấp lý lẽ!

“Em còn muốn chạy? Đứng ngay ngăn cho anh!” Ông xã gầm nhẹ ở bên tai tôi.

Anh ta hình như giận thật, vì thế tôi ngoan ngoãn đứng lại, len lén quay đầu nhìn sắc mặt tím tái của anh ta, trong lòng rất sợ.

“Em... Em muốn đi tìm anh mà. Anh đều không dẫn em đi...” Tôi nhỏ giọng kháng nghị.

“Có phải em còn muốn cãi lý? Hả? Em đã quên lần trước em một mình đi ra ngoài tùy tiện lên một chiếc xe ma, kết quả trong chiếc xe ma kia là cái tên sát thủ biến thái liên hoàn, hay chọn những người đơn độc ngồi xe của hắn để giết. Nếu không phải em may mắn, em còn có thể nguyên hình nguyên vẹn đứng ở đây? Em... Nói, làm sao em đến được đây? Có xảy ra chuyện gì hay không? Có bị thương không? Sao đỏ mắt? Bị bắt nạt? Ai bắt nạt em? Nói đi!”

Hai tay ông xã nắm bả vai của tôi, vẻ mặt của anh ta rất dữ tợn và rất lo lắng, anh ta nổi giận với tôi, anh ta còn nắm tôi đau.

Thế nhưng, anh ta ở bên ngoài cười cợt với cậu con trai khác, còn muốn hôn môi (nhưng thật ra đây là vấn đề quan điểm). Anh ta còn quát nạt tôi...

“Tô Tô?”

“Oa ——” Tôi oa một tiếng khóc lớn.

Tôi cảm thấy mình tan nát cõi lòng rồi.

“Đừng, đừng khóc, Tô Tô, xin lỗi, là ông xã sai. Ông xã không bao giờ ... quát nạt em nữa. Nha nha, ngoan nha, Tô Tô ngoan, đừng khóc mà!” Ông xã luống cuống tay chân ôm tôi vào lòng, đau lòng dỗ dành tôi.

“Anh quát em!” Tôi tủi thân lên án.

“Bảo bối, là ông xã sai rồi. Đừng khóc, em khóc anh cũng đau lòng lắm!”

“Hừ! Không được dỗ dành em như con nít!” Tôi mang theo giọng nghệt mũi nồng nặc bất mãn cự tuyệt cách dỗ dành của anh ta.

Ông xã vừa tức vừa cười, nói: “Không lấy em là trẻ con dỗ dành, lấy em là bà xã để dỗ dành nhé. Ôi, đừng khóc. Khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều đầy nước mắt”

Lúc này tôi mới chấp nhận cách dỗ dành của anh ta, sau đó mới nhớ tới chuyện chính sự, vì vậy cố gắng làm ra bộ dạng hung thần ác sát, gương nanh múa vuốt trách móc: “Anh thay lòng! Ngoại tình!”

Ông xã mặt mũi nhìn, đặt đầu lên vai của tôi, hỏi: “Em vừa xem phim truyền hình gì cho ra đáp án này?”

“Không phải phim truyền hình, là tiểu thuyết nha!” Tôi cãi chính.

“À, đó là tiểu thuyết gì?” Ông xã biết lắng nghe.

“Tiểu Thụ Phiên Thân Ký” – “Ký sự tiểu thụ vùng lên”

“Phụ, vậy em muốn vùng lên như thế nào?”

“Đoạt hết tài sản của anh, làm cho anh chỉ có thể dựa vào hơi thở của em mà sống!” Tôi hung bạo nói.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của anh ta, nghe thấy trong lòng anh ta rung động, tôi không khỏi cảm thấy trên mặt nóng vô cùng, vội vàng vùi vào ngực của anh ta.

Ông xã ôm chặt tôi hơn nữa, anh ta nói: “Chuyện đoạt tài sản của anh, em cũng không cần đợi đến lúc anh ngoại tình!”

“Vì sao?” Tôi bĩu môi hét lớn.

“Vì tài sản anh sở hữu đã sớm ghi tên của em rồi” Dừng một chút, anh ta còn nói: “Làm sính lễ.”

Nói như vậy, là tôi có thể bức bách ông xã dựa vào hơi thở của tôi để sống, không cho anh ta ăn quà vặt, không cho anh ta gà vàng nhỏ, không cho anh ta lên mạng.

Nhưng sau đó, ông xã nói một câu ỡm ờ phá tan giấc mơ của tôi: “Nhưng mà cho em em cũng không dùng được, cho tới bây giờ em không nhớ được mật mã!”

Hừ!

“Thế nhưng anh ngoại tình... Em thấy hết rồi.” Tuy rằng đang chất vấn, nhưng mà tay tôi vẫn ôm chắc thắt lưng của ông xã, ở sâu trong nội tâm, thật ra thì tôi vẫn rất sợ ông xã không cần tôi nữa.

“Ồ, anh ngoại tình... Ai?”

“Cậu ta” Tôi chỉ vào cậu bé trai xinh đẹp đáng yêu đứng bên cạnh với vẻ mặt hứng thú nhìn chúng tôi.

Cậu bé trai bị tôi chỉ, vẻ mặt lúc đó khiếp sợ lộ ra kinh ngạc đến cực điểm: “Ô hô? Em?”

“Cậu ta?” Ngay cả ông xã cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

“Hai người cùng nhau đi dạo phố...”

“Tô Tô à, Tiểu Quang là đứa nhỏ trong cô nhi viện. Lần này đi với em ấy để mua ít quà tặng cho mấy đứa trẻ trong cô nhi viện. Tiểu Quang khá quen thuộc và hiểu rõ bọn trẻ thích và cần gì, cậu ta vội tới góp ý dùm anh, giúp anh mà thôi.”

Là thế này phải không? Thế nhưng...”Em nhìn thấy hai người hôn môi nhau mà!”

Ông xã sững sốt một chút, dường như hoàn toàn không biết tôi đang nói cái gì. Cái cậu trai gọi Tiểu Quang cũng ngẩn cả người.

“Mới tức thì đó!” Tôi ai oán nhắc nhở.

Tiểu Quang thoáng cái liền phản ứng, tay nâng lên một cái kính râm, nói: “Đó là vì em mới mua một cái kính râm. Cảm thấy anh Hàn Mộc đeo rất hợp, nhưng anh Hàn Mộc cảm thấy không hợp. Cho nên em đã nói thử nhìn một chút!”

“Tại sao cậu lại đeo giúp anh ấy?”

“Bé ngốc ơi, em có đúng là không thấy hai tay anh xách đồ đạc?”

Tôi lúc này mới chú ý đến dưới chân ông xã có hai túi đồ to đùng, thoát nhìn thật là nặng. Tôi sợ hãi ngược nhìn ông xã, lại nhìn Tiểu Quang, vẻ mặt bọn họ thần nhiên.

Dường như đúng là tôi đã hiểu lầm. Thế nhưng ——

“Nhưng anh gần đây liên tục lên mạng xem trang web về trẻ sơ sinh. Lẽ nào anh không phải muốn có một đứa nhỏ sao?”

Ông xã không thể nhịn được nữa, gầm nhẹ: “Chăm sóc một mình em anh đã đủ hao tâm tổn trí. Ở đâu có sức mà chăm sóc trẻ con. Xem trang web đó là vì muốn mua sản phẩm trẻ sơ sinh đưa đến cô nhi viện. Gần đây cô nhi viện vừa mới nhận nuôi mấy đứa bé chưa tới một tuổi!”

Ơ? À À, thế à.

Tôi đột nhiên liền bật cười lên, lôi kéo ống tay áo của ông xã, lấy lòng kéo kéo: “Ông xã ... hi hi”

Nhưng ông xã là không động tâm, thiết diện vô tình: “Cắm một tuần lên mạng và xem ti vi còn có tiểu thuyết nữa!”

“A —— vì sao? Đã cắm tiểu thuyết rồi. Đừng cắm phim truyền hình, đừng không cho lên mạng... ông xã...”

“Khụ!”

Thanh âm của chú tài xế đột nhiên vang lên, lúc này tôi mới phát hiện thì ra chú tài xế vẫn chưa rời đi, thế là tôi vẫy tay nói với chú tài xế: “Chú ơi, cháu đến rồi. Chú có thể đi. Chào chú nha!”

Chú tài xế (Ⅲ): Dù cho tôi thật sự là chú tài xế... chỉ ít ... Cũng phải trả tiền rồi mới đuổi người đi.

“Ông là ai?” Ông xã xoay người, mang theo chất vấn.

“Tôi...”

5. Chương 4-2: Phiên Ngoại I (1)

Edit: Tiểu Hách

Ps: Cái từ “lão Đậu” mình sẽ edit lại thành “ba” nhé, lúc đầu không biết nó là gì nên để nguyên, sau này mới biết là ngôn ngữ địa phương của người Quảng Đông để gọi ba mình. Đây chắc giống người miền Tây thì gọi tía, người Bắc gọi bố...

Hàn Mộc liên tục mấy tháng đều bề bộn nhiều việc, bận đến mức chân không chạm đất. Thường rời giường từ lúc năm sáu giờ sáng đi đến công ty, buổi tối thường là khoảng mười hai giờ mới về.

Thế cho nên suốt cả ngày Dương Tô Túc không nói được mấy câu với ông xã thân yêu.

Hơn nữa, Hàn Mộc quá bận rộn, khi hắn bận rộn nên cũng không biết Dương Tô Túc thức đêm xem phim khổ tình và tiểu thuyết khổ tình, khóc đến hai mắt đỏ bừng nhưng Hàn Mộc cũng không có phát hiện.

Lúc đầu Tô Tô rất vui mừng, như là ăn trộm hạt dẻ của con sóc, rồi len lén mím môi cười. Thế nhưng liên tục vài ngày sau, cậu cũng không thể thấy cái vui sướng này nữa, trái lại càng ngày càng chán nản, không có tinh thần làm bất cứ cái gì.

Cậu có chút cô đơn, có lẽ là do Hàn Mộc không quan tâm cậu giống như trước đây. Mà cậu lại chỉ có một người bạn là bé cá khô, nhưng bé cá khô cũng có cuộc sống riêng của mình, cậu cũng chỉ có thể ở nhà.

Còn có một chút đau lòng, bởi vì cậu biết Hàn Mộc phải liều mạng công tác như vậy, hình như là lần trước dẫn cậu về Dương gia, rồi nói chuyện với Dương ba một hồi sau đó thì như thế đó.

Tuy rằng không biết là cái gì, thế nhưng Tô Tô biết Hàn Mộc cũng là vì tốt cho cậu.

Do đó, cho dù là cô đơn, Tô Tô cũng sẽ không phàn nàn với ông xã nhà mình. Chỉ là yên lặng ở bên cạnh hắn làm một ít chuyện khả năng làm được, mong muốn có thể giảm bớt một chút phiền toái cho ông xã, có thể giúp hắn gánh vác một ít chuyện là được.

Tối nay ông xã chắc cũng về trễ nữa, Tô Tô quyết định mang cơm cho ông xã.

Xách theo ba tầng cao cà mên, mặc áo lông, mang khăn quàng cổ, khẩu trang, mũ, bộ bịt tai, cái găng tay, mang xong giày, Tô Tô liền mở cửa xuất phát.

Cậu mở mịt tìm kiếm thang máy, hồn nhiên không phát giác cửa sau lưng vẫn mở rộng, không có đóng. Sau khi mở thang xuống thang máy, cứ theo ánh đèn quẹo rồi quẹo rồi đi ra khỏi tiểu khu.

Thấy một chiếc xe tư gia liền đưa tay ngăn cản, Tô Tô cũng không biết ngăn cản thường chỉ có taxi. Cậu chỉ biết ba và mẹ đã nói chỉ cần đi lạc trên đường bộ hoang vắng, có thể thử ngăn cản xe.

Tô Tô tự động bỏ quên cái từ miêu tả ‘hoang vắng’, còn có cái chữ ‘Thử’ này, vì thế cậu liền đưa tay cản một chiếc xe tư gia.

Rất may mắn, thực là cậu ngăn cản được một chiếc xe.

Đó là Land Rover, chủ xe quay kính xuống, quan sát Tô Tô từ trên xuống dưới một chút, sau đó híp mắt hỏi: “Cậu bé muốn đi đâu thế?”

Tô Tô giơ lên cà mên trong tay, ngây ngốc nói: “Tôi muốn đi đưa cơm!”

Tô Tô có dáng vẻ thanh tú lạnh lợi, nhìn thấy là một người thông minh, nhưng chỉ một câu nói liền lộ tẩy.

Nhìn chăm chú, ánh mắt của gã chủ xe đeo kính liền trở nên cực kỳ quỷ dị, mang theo rõ sự hưng phấn kiểm chế trôi qua. Nhân nhật gật đầu: “Lên đây đi!”

Tô Tô gật đầu, sau đó ngồi lên chỗ ngồi kế bên. Nói một cái địa chỉ mà bình thường ông xã bảo cậu nhớ.

Thế là chiếc Land Rover chậm rãi chạy đi, trong xe mở ra hệ thống sưởi ấm, rất ấm áp. Tô Tô lập tức liền lấy xuống khẩu trang và mũ, lộ ra diện mạo thanh tú.

Chủ xe vẫn luôn ở bên cạnh trông thấy diện mạo của cậu, vàng sáng trong mắt càng thêm phần khởi, lỗ mũi thậm chí có khí thô phun ra. Đường phố lập lòe ánh đèn neon nhấp nháy phản chiếu trên mắt kính gọng vàng của gã, ánh sáng chợt biến hóa kỳ lạ.

“Cậu tên là gì? Đưa đồ ăn cho ba ba à?”

Tô Tô ngơ ngác bất động, nhìn chăm chăm cà mên trên tay, nghĩ chờ một chút có thể gặp ông xã, tâm tình vui vẻ không thể kiềm nén.

Thấy Tô Tô không để ý đến gã, tay chủ xe nắm chặt vô lăng nổi cả gân xanh, khóe miệng nhếch lên một vòng cung hung ác.

Đối với những người khinh thường gã, gã thích nhất là đập bọn họ nha, rồi khoét mắt của bọn họ, để cho bọn họ đau đớn kêu rên, kẻ đó cắt đầu lưỡi đâm nát dưới chân rồi cho chó ăn!

Chủ xe càng nghĩ càng hưng phấn liền quẹo vào một con đường khác, con đường đó thông đến một công viên vắng người. Nơi đó, thật sự gã đã xử lý không ít người.

Mà Tô Tô thật không để ý chủ xe sao?

Không phải vậy. Chỉ là ba và mẹ đã từng nói: khi người ta nói chuyện với con nhất định sẽ gọi tên con, nếu như không có gọi tên của con thì sẽ nhìn con.

Nếu không phải như thế, thì người ta không phải là đang nói chuyện với con.

Chủ xe không có gọi tên cậu cũng không có nhìn cậu, cho nên gã không phải là đang gọi Tô Tô. Tô Tô nghĩ như vậy.

Chủ xe lải nhải nói rất nhiều, thế nhưng Tô Tô cũng không có để ý đến gã —— bởi vì cho là gã không phải nói chuyện với cậu. Nhưng là một sát thủ biến thái liên hoàn mà nói, gã mắc chứng bệnh OCD và chủ nghĩa hoàn mỹ so với chòm sao xử nữ còn khó tính hơn.

OCD là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Xử nữ là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, làm gì cũng theo một kế hoạch sắp sẵn bất cứ việc gì bạn giao cho xử nữ đều có thể yên tâm kê gối ngủ. Xử nữ theo đuổi sự hoàn mỹ không cho phép bất cứ sự việc gì sai sót. Nhưng trên thế giới không có điều gì là hoàn mỹ, nếu quá chú trọng đến chi tiết, theo đuổi hoàn mỹ có thể gây cho người khác sự phản cảm đặc biệt là trong tình yêu.

Vì vậy, chủ xe quyết định phải dụ dỗ Tô Tô nói chuyện. Trước đó nghe được Tô Tô nói chuyện, biết thanh âm của cậu rất nhỏ nhẹ, rất êm tai, nếu như kêu la thảm thiết nhất định càng làm cho người ta sáng khoái.

“Hay là nghe phát thanh thế nào? Cậu thích nghe cái gì?” Chủ xe vừa thử điều chỉnh radio vừa hỏi, đột nhiên radio nhảy ra một giọng nữ: Hôm nay có sát thủ biến thái liên hoàn hay mời hành khách ngồi lên chiếc xe ma, chở đến khu vắng người ra tay sát hại tàn nhẫn. Được biết, chiếc xe ma kia là Land Rover...

Tít —— một tiếng, radio đã tắt.

Tô Tô ngạc nhiên nhìn chú tài xế đột nhiên lạnh mặt, sau đó phát hiện xe từ từ ngừng, dừng lại ở một góc trong công viên.

Trời rất tối, lại im lìm và hoang vắng.

Sát thủ biến thái mở cửa xuống xe, sau đó đi tới buồng sau xe lấy một cái túi đồ nghề lớn, từ bên trong lấy ra một cây gậy bóng chày bệ bệ những vết máu loang lổ, ở bên ngoài cửa xe cười hiểm chỉ vào Tô Tô: “Xuống đây!”

Gã ta chờ đợi vẻ mặt hoảng sợ của Tô Tô.

Thế mà Tô Tô: Tại sao chú ấy muốn xuống xe, cầm gậy bóng chày còn có thật nhiều đồ nghề... À, xe bị hư, muốn sửa xe.

Vì vậy Tô Tô bình tĩnh ngồi ở trong xe, tiếp tục ôm ba tầng cà mên của mình.

Sát thủ biến thái nổi giận, một tay cầm gậy bóng chày đập ở trên xe, phát ra tiếng ầm ầm “Xuống xe!”

Tô Tô nhìn gã chăm chăm: Quả nhiên đang sửa xe.

Sát thủ biến thái nhăn mặt, gương mặt dữ tợn không gì sánh được, gã đi tới muốn mở cửa xe lôi Tô Tô xuống xe.

Cùng lúc đó, Tô Tô cảm thấy chủ xe thật khổ sở nghĩ mình nên xuống xe giúp đỡ, vì thế cậu bất chợt mở cửa xe, tất nhiên, sát thủ biến thái tiên sinh vừa mới đụng tới cửa xe thì bị cửa xe đập mạnh vào đầu, ầm một tiếng, ngã xuống tại chỗ.

Đợi đến lúc sát thủ biến thái tiên sinh tỉnh lại, đầu vẫn còn đang choáng váng, mê mê mông mông nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tô Tô. Sát thủ biến thái tiên sinh cho rằng Tô Tô là đang cười nhạo gã, thế là gã nắm chặt gậy bóng chày trong tay, thừa dịp Tô Tô không chú ý, đột nhiên đập mạnh về phía trước.

Nhưng Tô Tô xoay người hết lần này đến lần khác, kiểm tra mình có mang theo ba tầng cà mên không? Sờ sờ nhiệt độ, phát hiện vẫn còn nóng.

Vì vậy hài lòng quay đầu lại thì nhìn thấy hai lỗ mũi của sát thủ biến thái tiên sinh đang chảy máu, giống như máu chảy thành sông.

“Chú chủ xe, chú hồng sao chứ?”

Đã xác định Tô Tô là giả heo ăn thịt hổ, sát thủ biến thái tiên sinh nặn ra một gương mặt tươi cười, nói: “Không, không sao. Hình như mũi tôi bị gãy rồi, cậu có thể diu tôi một chút được không?” Phần trư cật lão hổ: giả heo ăn hổ, giả chết bắt quạ. Ý nói: giả yếu để lừa kẻ khác...

Mũi bị gãy, tại sao phải diu?

Theo QT dịch là dao phay, nhưng mà ở bên thì gọi mấy con dao này là mã tấu.

Theo QT dịch là dao phay, nhưng mà ở bên thì gọi mấy con dao này là mã tấu.

Tô Tô cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn làm theo, đỡ sát thủ biến thái tiên sinh dậy. Lúc đi ngang qua túi đồ nghề, mắt sát thủ biến thái tiên sinh lộ ra tia nguy hiểm, chợt đẩy Tô Tô ra, cầm lên dao phay chém Tô Tô.

Tô Tô bị đẩy mạnh nên treo chân, sưng sốt một chút, không có chú ý tới một màn nguy hiểm khi dao phay đã vung qua cái cổ. Ngẩng đầu oán trách sát thủ biến thái tiên sinh: “Chú chủ xe, sao chú đẩy tôi vậy?”

Bỗng nhiên nhớ tới ba tầng cà mên của mình, Tô Tô nhanh chóng kiểm tra, quả nhiên, cà mên đã ngã.

Tô Tô tức giận.

“Chú chủ xe! Chú thiệt quá đáng —— Chú làm gì vậy chú?”

Sát thủ biến thái tiên sinh một chân đạp lên cây, hai tay cố hết sức rút dao phay cắm trên cây. Gã ngượng ngùng cười cợt: “Không, không có gì. Rèn luyện thân thể thôi!” (có thể lúc ổng chém ngang cổ của Tô Tô, Tô Tô lại thụp đầu lo xem cái cà mên của mình, nên dao phay xẹt ngang qua rồi chặt dô cái cây xanh gần đó)

Chú chủ xe thật kỳ quái. Tô Tô nghĩ ngợi, sau đó nhanh chóng mở cà mên xem có thể cứu vớt được gì không.

Cửa điện

Thấy Tô Tô đưa lưng về phía mình, chủ xe liền lộ ra một nụ cười hưng phấn nhuộm mùi máu tanh, trên tay của gã là một cái cửa điện. Nếu tránh thoát gậy bóng chày và dao phay, để xem mày có thể tránh – được – cái cửa điện này nữa không?

“À, đúng rồi, chú!”

“Sao?”

Sát thủ biến thái tiên sinh giơ cửa điện lên cao lùi từng bước về phía sau, dự định chạy lấy đà, mượn xung lực rồi chờ lát nữa kéo ra cửa điện, bởi vì tốc độ mà cửa người trước mặt thành cảnh tượng máu thịt văng tung tóe, đẹp đến kinh người.

Sát thủ biến thái tiên sinh rất hưng phấn, liếm môi giống như đang chứng kiến cái cảnh tượng đó.

“Tốt nhất đừng nên lùi về sau nha!” Tô Tô cái gì cũng không có nhận thấy được, tiếp tục nói.

“Ồ? Vì sao?” Sát thủ biến thái tiên sinh tiếp tục lùi về sau, tay kéo ra chốt mở cửa điện.

“Vì phía sau có hổ đó mà!”

“Hổ à... Hổ? A —— ”

Phịch! Âm thanh của vật nặng rơi xuống.

“A —— ”

Thanh âm cắt thịt của công cụ sắc bén nào đó.

Tô Tô quay đầu lại, không thấy sát thủ biến thái tiên sinh, chỉ nhìn thấy trước mặt có một tấm biển dựng thẳng, trên biển ghi: Phía trước có hố!

“Ủa? Chú chủ xe, chú ngã xuống rồi? Không sao, tôi cứu chú nha. Chú, có cách gì để cứu chú không?”

Sát thủ biến thái tiên sinh thoi thóp: “Trong cái túi trên đó có sợi dây!”

Tô Tô nhanh chóng lục lọi tìm sợi dây từ trong cái túi đồ nghề lớn, lục lọi thế nào cũng không tìm ra. Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Tô Tô tìm độ vật có một đặc điểm, đó chính là cầm được đồ trên tay nếu thấy không phải cái mình muốn tìm liền ném đi.

Cái hố phía sau không lớn, nhưng cũng không nhỏ, vì vậy đồ vật không quá lớn có thể rơi vào. Cho nên, có thể tưởng tượng được, sát thủ biến thái tiên sinh của chúng ta có bao nhiêu bi thương và đau đớn đây.

Cuối cùng, Tô Tô cầm được sợi dây, kêu to: “Tôi tìm được rồi!”

Sau đó xông tới, nhưng bởi vì mang cái găng tay, vật kia lại chênh vênh, hay là vì hưng phấn quá mức, kết quả là, lúc Tô Tô chạy đến cái hố, trượt mắt nhìn sợi dây tuột tay bay rớt xuống hố.

“Chú chủ xe, còn dây nữa không?”

Sát thủ biến thái tiên sinh: “... Cậu hãy để tôi yên tĩnh!”

“À”

Còn tiếp

6. Chương 4-3: Phiên Ngoại I (2)

Edit: Tiểu Hách

Như đã nói qua ông xã của Tô Tô – Hàn Mộc tiên sinh, bởi vì mới vừa bận rộn kết thúc một vụ kiện lớn xong, rốt cuộc bây giờ cũng rảnh rồi, từ chối lời mời ăn mừng của đồng nghiệp, chạy về nhà ở bên cạnh tiểu thụ nhà mình.

Mấy tháng nay cũng không ở bên cạnh Tô Tô thật nhiều, chắc chắn một mình em ấy buồn chán lắm.

Hàn Mộc bắt đầu dĩ mĩm cười cưng chiều, nhớ tới tiểu thụ nhà mình, trong lòng luôn tràn đầy hạnh phúc và ngọt ngào.

Thật ra hắn cũng muốn ở bên cạnh Tô Tô thật nhiều, chỉ vì hắn và Dương ba đã thỏa thuận, hắn phải có đầy đủ năng lực mang lại hạnh phúc cho Tô Tô. Dương ba mới đồng ý giao Tô Tô cho hắn.

Cho nên mấy tháng qua, Hàn Mộc mới liều mạng làm việc, chỉ cần vụ kiện này hoàn thành. Hắn có thể thăng trị, đến lúc đó có thể hoàn toàn mua được nhà ở, cũng có thể dẫn Tô Tô đi du lịch. Thăng trị: đại khái giống như giá cả của một loại hàng hóa tăng giá cao so với các hàng hóa khác.

Nụ cười dịu dàng của Hàn Mộc mới vừa đi ra thang máy, thấy cửa mở rộng, nụ cười trên mặt liền đóng băng lại. Chợt điên cuồng chạy ào vào nhà, kêu to: “Tô Tô! Tô Tô!”

Có nên nói may mà Hàn Mộc sớm dự tính trước không? Lúc chọn nhà thuê liền chọn chỗ tiểu khu sa hoa này, hộ gia đình không nhiều lắm, an ninh rất tốt.

Cho nên khi Hàn Mộc chạy vào nhà, phát hiện trong nhà không có bất kỳ dấu hiệu hư hao, cũng không có dấu vết người lạ từng đi vào. Chờ tỉnh táo lại, nghĩ đến bản lĩnh thần kỳ lạc đường của Tô Tô nhất thời dở khóc dở cười.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, nếu Tô Tô lạc đường càng khiến cho hắn sợ hãi và lo lắng thêm. Đã thế thế này, nếu như ở bên ngoài gặp phải nguy hiểm gì thì phải làm sao? Nếu như lạnh cóng đến hôn mê thì làm sao? Nếu như gặp phải người xấu nào đó thì sao đây? Mấy ngày trước không phải thường đưa tin sát thủ biến thái liên hoàn xe tư gia sao?

Càng nghĩ càng hoảng sợ, Hàn Mộc nhanh chóng gọi điện hỏi Dương ba Dương mẹ, nhận được tin Tô Tô cũng không hề trở về nhà. An ủi Dương ba và Dương mẹ mấy câu, lại gọi điện thoại cho bé cá khô là bạn thân nhất của Tô Tô, vẫn là không nhận được tin tức của cậu.

Hàn Mộc quả thực sốt ruột, nài nỉ chồng của bé cá khô giúp đỡ hắn, phái đội ngũ lưu ý và truy hỏi hành tung của Tô Tô.

Sau đó, Hàn Mộc cầm lấy cái áo vest liền xông ra ngoài, chạy đến chỗ bảo vệ cửa ra vào hỏi bảo vệ có nhìn thấy Tô Tô không. May là bảo vệ rất có ấn tượng với Tô Tô.

Vì thế đã kể lại “cậu ngăn lại chiếc Land Rover liền đi ngay”.

Nhận được tin tức này, cả người Hàn Mộc vô cùng tuyệt vọng. Hắn không giống Tô Tô thường xem phim tình cảm, hắn sẽ quan tâm đến tin tức kinh tế tài chính và tin tức xã hội, đương nhiên biết tên sát thủ biến thái liên hoàn kia thường lái chính là Land Rover.

Chồng của bé cá khô nhận được tin tức này, vừa trấn an Hàn Mộc, vừa tăng thêm số người truy tìm “Cậu cũng đừng đoán mò chuyện này, nếu là đoán mò cũng đừng để cho Tiểu Ngư Nhi nhà tôi biết. Đừng dọa đến em ấy, bằng không đừng trách anh em cũng không nể mặt!” (Tên Hán Việt của “bé cá khô” là Tiểu Ngư Kiên, nên chồng em gọi em là Tiểu Ngư Nhi)

“Được rồi, Land Rover có nhiều mà. Đầu nhất định chính là sát thủ biến thái, hơn nữa, vận số của thằng bé ngốc đó rất tốt!”

Một giây sau, chồng của bé cá khô bị mất mặt.

Trong camera của tiểu khu xuất hiện âm thanh, là tiếng cười gian xảo của sát thủ biến thái liên hoàn được phóng to vô số lần. Hàn Mộc nhất thời liền nản lòng, toàn thân là hơi thở tuyệt vọng.

Chồng của bé cá khô không nói nên lời nào, y cũng thật không nghĩ tới vận số của Tô Tô lại nghịch thiên... như vậy. Tùy tiện ngồi xe còn có thể ngồi đúng vào xe của sát thủ biến thái.

Hàn Mộc chợt đứng lên, trong mắt mở ra một mảng màu đỏ tươi, trên tay nổi lên gân xanh, cho người ta cảm giác chính là một giây kế tiếp giống như là muốn giết người.

Tóm được ai thì giết người đó.

Chồng của bé cá khô lẫn lộn trong xã hội đen, thấy một màn như vậy cũng không khỏi kinh hãi, vội vàng bảo người đi lên ngăn cản Hàn Mộc: “Cậu điên rồi hả?”

“Nếu như là vị kia nhà cậu xảy ra chuyện thì cậu như thế nào?”

“Ông đây chém chết cả nhà của nó!” Chồng của bé cá khô trả lời như vậy.

Sau đó Hàn Mộc được nói lỏng liền chạy đi.

Hàn Mộc thỉnh cầu một người bạn ở cục cảnh sát, nhờ y giúp đỡ điều tra camera toàn thành phố, vì vậy lái xe đi đến nơi mà Land Rover từng xuất hiện.

Dọc đường, Hàn Mộc rất bình tĩnh, nhưng đó chỉ là tạm thời trong giây lát, cho người khác thấy con sư tử đang giả vờ yên lặng, một giây sau sẽ nhảy lên gào thét ăn thịt người.

Càng về sau, Land Rover mất đi tung tích, camera không có ghi hình được nữa. Hàn Mộc suyết nữa thì nổi điên, may mắn là một giây sau điện thoại của hắn vang lên.

“Alo? Ông xã?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói vui mừng hơn hớn của Tô Tô.

...

Sau đó, Tô Tô bị Hàn Mộc ôm chặt vào trong lòng suốt cả đêm, ba mẹ của Tô Tô đến hán cũng không buông tay. Tô Tô vốn là rất khó chịu, muốn giãy giụa, nhưng cảm giác được Hàn Mộc run lấy lấy, liền thả lỏng thân thể, mặc cho hán ôm.

Hai tay cũng bắt chước vỗ lưng an ủi Hàn Mộc.

Cũng chính bởi vì chuyện này, Dương ba và Dương mẹ mới xem như là thật sự tiếp nhận Hàn Mộc, chấp nhận chuyện con trai mình gả cho một đàn ông khác làm vợ.

Nhưng cũng vì thế, sau này Tô Tô bị hạ một đạo gia quy, nhận được sự ủng hộ của hai tay của tất cả mọi người bao gồm cả bé cá khô.

Tuy nhiên, Tô Tô thân là đương sự, hoàn toàn không biết tại sao mình lại bị hạ một đạo gia quy này.

Mà điểm này, cũng chính là niềm vui mừng của tất cả mọi người yêu thương cậu.

May mắn người này cũng không biết cậu từng trải qua màn nguy hiểm đáng sợ, may mắn cậu vẫn hồn nhiên lương thiện trước sau như một, chưa từng vạch trần bộ mặt xấu xí khác của thế giới.

Không để cho người vẫn luôn bảo vệ cậu thất vọng...

Hàn Mộc ngẩng nhìn vẻ mặt ngủ đơn thuần của Tô Tô, ánh mắt nhu hòa như giọt nước. Sau đó nhẹ nhàng ở trên trán cậu hôn một cái, ôm cậu, để cho dây thần kinh vẫn luôn uể oải và căng thẳng thả lỏng, rồi đi vào giấc ngủ.

Anh sẽ luôn luôn bảo vệ em, luôn luôn...

Để cho em thật hồn nhiên và vui vẻ mãi mãi cũng không bao giờ biến mất.

Hết Phiên Ngoại I

Phiên ngoại kể về chuyện Tô Tô gặp sát thủ biến thái đến đây là hết, chương sau sẽ tiếp tục câu chuyện Tô Tô bắt gian ông xã ở giữa đường. Lát nữa mình sẽ up tiếp nhé.

7. Chương 5

Edit: Tiểu Hách

Mấy đứa nhỏ bộ dạng bẩn thỉu kia, lẽ nào bọn mày tưởng là giả bộ đáng yêu một chút thì có thể cướp đi cá khô trên tay tao ư? Hừ hừ, chẳng lẽ không biết tao mà giả bộ đáng yêu thì tự tao cũng sợ hãi à?

Tôi ngồi chồm hổm trên quảng trường lớn lắm bầm nói, một đám mèo không biết từ đâu chạy đến vây quanh dưới chân tôi.

Bọn chúng vây quanh tôi, ngửa đầu và tròn xoe đôi mắt nhìn... cá khô trên tay tôi, kêu meo meo.

Lúc đầu tôi là giảng đạo lý với bọn chúng, đây là một bịch cá khô mua cho Hoàng Đế nhà tôi ăn. Lần trước ở trên đường về nhà tôi ăn sạch hết cá khô, sau khi về nhà lừa con mèo gọi là Hoàng Đế đang vây quanh chân của tôi.

Tôi nói với nó cá khô tôi mua nhưng mà trên đường đi đã vứt đi.

Haizzzz! Đáng tiếc Hoàng Đế quá thông minh, không lừa gạt được. Lúc nó muốn hôn môi tôi, ngửi thấy được mùi vị trong miệng tôi liền vung móng vuốt đến, quào tôi trầy trụa.

Lúc đó tôi chạy đến chỗ ba mẹ, ông xã cáo trạng, kết quả bọn họ đều cười nhạo tôi. Tuy rằng ông xã giúp tôi xử lý vết thương, nhưng anh ta không chút lưu tình cười nhạo tôi còn cấm tôi không được ăn vụng cá khô của Hoàng Đế nữa. Bằng không sẽ tịch thu tất cả quà vật của tôi.

Ông xã thật sự hung ác và vô tình.

Tôi đã sớm hoài nghi anh ta thay lòng mà. Đây chính là bằng chứng! Quá lộ liễu!

Cho nên bây giờ tôi muốn mua cá khô về lấy lòng Hoàng Đế nhà tôi đã rất lâu không đếm xỉa đến tôi, nhưng ông xã và chú tài xế nói chuyện cả buổi trời, thế là tôi liền ngồi xồm xuống quảng trường lớn chờ đợi.

Sau đó thì từ bốn phương tám hướng xuất hiện một đám mèo đi đến, còn vây quanh tôi kêu meo meo. Tôi quả thực cũng xiêu lòng, nhanh mở ra bịch cá khô chia cho bọn chúng ăn.

Đến khi chỉ còn lại một bịch cá khô cuối cùng, thì tôi chợt nhớ đến biểu tình lạnh lùng của Hoàng Đế nhà tôi, vì vậy tôi thu lại. Vội vàng ôm chặt bịch cá khô còn thừa lại, lầm bầm nói với đám mèo dưới chân.

“Hết rồi. Tụi mày qua bên kia ăn đi, xuyt xuyt xuyt đi đi!”

Tôi nhanh chóng đứng lên, đi tới bên kia. Ai biết theo sau là một hàng dài mèo, chúng nó trước sau cũng không chịu đi.

Tôi buồn rầu nghiêm mặt, cảm thấy không biết làm thế nào mới đúng.

Quay đầu lại ngồi xồm xuống rồi bắt đầu giáo dục bọn chúng: “Đây là cá khô vốn dành cho Hoàng Đế nhà tao, cái đám nhóc bần thủ chúng mày chỉ thế là vợ của Hoàng Đế nhà tao!”

Suy nghĩ lại, tôi cảm thấy sai, thế là liền bổ sung: “Không tính mèo cái!”

“Phì! Tiểu Tô Tô, thì ra cậu là người ủng hộ cộng đồng đồng tính nha. Ái chà, không nhìn ra tư tưởng rất cởi mở!” vì ở trên Tô Tô nói muốn mấy con mèo đực làm vợ Hoàng Đế nhà mình.

Tôi quay đầu lại, trông thấy chú tài xế nhìn tôi với vẻ mặt chế nhạo. Tư thế đứng rất không có phẩm chất, rất giống một tên nô tài — đây là đánh giá của ba. (Đoạn này Tô Tô đang hồi tưởng)

Nhưng mà mẹ thường là ở bên cạnh che mặt hét chói tai: Nhã bỉ công nha — Nhã bỉ công là chỉ người nam ưu nhã, có học vấn sáng sủa như lại có hơi hướm lưu manh.

Đối với lời này của mẹ, ba phản ứng thường là giận tím mặt, mặt hầm hầm, hung tợn, giận dữ nhìn chăm chăm phía trước — “Ba, như thế thì có thể dọa cho cái nhã bỉ công kia bỏ chạy không?” Ba: “Không. Như thế này thì mẹ của con sẽ vì ba mà mê mẩn” — Kể đó phản ứng của mẹ chính là: “A — nhuyển manh thụ nha — ”

Sau đó mẹ sẽ nhào lại sờ mó và nựng mặt ba nồng nhiệt. Kể địch bại trận, ba ba toàn thắng. Dương ba có gương mặt bê bi trẻ mãi ko già, 10 năm như một, và đậm chất thụ, đọc chương sau sẽ rõ

Tôi tỉnh ngộ, đây là nội công thượng thừa nhất, chỉ có tập luyện đến cảnh giới nhất định mới có thể lấy khí thể đe dọa đối phương, hoàn toàn thu hút ánh mắt của bạn đời trở về.

Vì vậy tôi giận tái mặt, mặt hầm hầm, phồng miêng lên, nhìn chăm chăm chú tài xế, giận dữ!

“Phụt!” Chú tài xế vừa tiếp xúc cái chiêu này của tôi, lập tức thất bại thảm hại xoay người, vai còn run run lên, nhỏ giọng lầm bầm: “Phạm quy — đáng yêu quá xá!!!”

Từ “phạm quy” được dùng phổ biến, ý là quá vui mừng, ngạc nhiên khiến cho người ta trong lúc nhất thời vô phương tiếp nhận, dùng thích hợp hơn là trường hợp bị điểm cute đâm trúng.

Cũng giống như trước đây ba ba chiến thắng những người kia.

Tôi cảm thấy mỹ mãn, dự định thừa thắng xông lên.

Sau đó ông xã đi đến ngăn trước mặt tôi, sắc mặt rất không vui.

Tôi vô cùng kinh ngạc, hồng hết việc, không vừa lòng: “Ông xã, anh tránh ra đi. Em còn chưa quyết đấu xong!”

“Không cho phép làm vẻ mặt vừa rồi với người ngoài, em chỉ có thể làm vậy với anh. Biết không?” Ông xã ôm tôi vào trong ngực, trịnh trọng nói.

Tôi giùng giàng ngửa đầu lên nhìn ông xã: “Vì sao? Em không thể quyết đấu với người ta?”

Ông xã trầm mặc một chút, hỏi tôi: “Em... Tại sao em muốn quyết đấu với chú ấy?” Ông xã liếc chú tài xế.

Chú tài xế cũng thắc mắc liền đến gần phụ họa: “Đúng nha Tiểu Tô Tô, vì sao?”

Ông xã bắt mắt liếc xéo chú ấy: “Đừng có gọi thân thiết như thế!”

“Được được, Tiểu Tô Tô của cháu, được chưa?” Nhìn qua thấy chú tài xế rất chiều theo ý ông xã.

Tôi thấy bầu không khí giữa bọn họ kỳ quái, nháy mắt mấy cái, trả lời với chú tài xế: “Bởi vì tôi không ưa chú đó!” Ba nói, ngàn vạn lần không thể làm lộ nguyên nhân quyết đấu với người ta, việc này liên quan đến vấn đề thể diện.

Đây chính là việc trọng đại! Cơm có thể không ăn, thể diện không thể mất.

“Hơ?” Chú tài xế lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khoa trương, chú ấy tự chỉ vào mình: “Không ưa tôi? Dầu gì tôi cũng là thanh niên đẹp trai phong lưu phóng khoáng, sao có thể không ưa tôi thế? Tiểu Tô Tô, cậu chính là đang sỉ nhục sức hấp dẫn của tôi. Không được, Tiểu Tô Tô, cậu phải giải thích rõ ràng cho tôi. Không thì không cho phép đi!”

“Nè cháu trai của tôi!”

Trong lúc nhất thời, ông xã và chú tài xế đứng hình tại chỗ.

Chú tài xế lắc lắc cái cổ rằng rắc rắc rắc hỏi tôi: “Cậu... Gọi cái gì?”

“Cháu trai của tôi!”

Tôi cười rất đắc ý, ha ha! Ngày hôm qua thấy trên ti vi lan truyền gọi chú là cháu trai, giống như là chiếm được ưu thế lắm nha.

Tôi rụt cổ im lặng khẽ cười, hoàn toàn không chú ý tới lúc chú tài xế nhìn ông xã, trên mặt tràn đầy ý cười nhạo, cũng không có thấy ông xã mỉm cười gượng gạo.

Chú tài xế liếc mắt nhìn tôi, nói với ông xã: “Nó là một đứa bé ngoan!”

Ông xã xoa xoa đầu của tôi, trong mắt tràn đầy vui vẻ “Ừm”

“Cháu... không về sao? Anh cả và chị dâu rất nhớ cháu, cũng rất áy náy!”

“... Sẽ nói sau!”

Tôi nằm úp sấp trong lòng ông xã, nhìn hai bên một chút, sau đó dừng lại ở trước mặt chú tài xế “Chú, hai người đang nói chuyện gì?”

Chú tài xế lắc đầu, cười nói: “Tiểu Dương, cảm ơn cháu nha!”

Tôi bĩu môi không bằng lòng xưng hô của chú ấy, nhưng vẫn là lễ phép đáp lại: “Tôi hẳn là phải cảm ơn chú đã đưa tôi đến!”

Nụ cười của chú tài xế còn sâu hơn. Ánh mắt chú ấy nhìn tôi lại càng thêm kỳ quái, thật giống như ánh mắt của mẹ nhìn tôi vậy.

Cánh tay tôi vô thức run rẩy, cảm giác thật khó chịu.

“Tô Tô, đi thôi!” Ông xã tạm biệt chú tài xế còn đang lưu luyến, sau đó kéo tôi đi khỏi.

Tôi hoang mang bối rối, chột nhốt tới cái cậu bé trai đáng yêu không thấy nữa, thế là hỏi ông xã.

Ông xã nghe vậy, vẻ mặt của anh ta nhìn tôi càng thêm mệt mỏi.

“Em đó, lúc nào cũng lơ mơ như vậy. Tiểu Quang sớm đã đi, em ấy còn phải mang quà về cô nhi viện!”

Tôi trề môi, ông xã lại hỏi: “Cá khô đâu?”

Cá khô?!

Tôi trầm mặc, chân từ từ di chuyển về hướng khác, ý đồ chạy trốn. Thế nhưng ông xã đã sớm nhìn thấu tôi, ngăn chặn đường lui trước một bước, ôm chặt tôi.

“Sao?”

Mắt tôi liếc nhìn xung quanh: “Ừ... Ồ, ở trong tay nè!”

Ông xã híp mắt một cái, nhìn một bịch cá khô còn sót lại trong tay tôi: “Em sẽ không ăn vụng nữa chứ?”

“Sao có thể? Em là loại người như thế à?”

Tôi kích động phản bác.

Ông xã thật là quá đáng, sao có thể nghi ngờ nhân cách của tôi? Tôi là loại người cướp cá khô với con mèo sao?

“Không phải lần trước đã ăn sạch cá khô à?”

Tôi ấp úng nói, thiếu tự tin: “Lần trước là tò mò..”

“Đều ăn hết sạch”

Tôi chợt tức giận, hai tay chống nạnh, nhìn chằm chằm ông xã: “Anh rầy rà quá!”

“Khà khà ——” Ông xã nhìn một chút liền mỉm cười.

Tôi tủi thân hình hình cái mũi. Tôi đang nghiêm túc tức giận, tại sao ông xã có thể cười cợt?

“Em đang tức giận! Nghiêm chỉnh tức giận lắm đó!”

Ông xã cười càng khoa trương hơn, tôi càng bực mình.

Ông xã này phiền quá xá!

“Tô Tô? Chờ ông xã một chút. Giận thiệt hả?”

Hừ!

“Được thôi. Chờ một hồi về nhà ba mẹ, anh sẽ không giúp em giải vây. Tự em giải thích với Hoàng Đế đi ha!”

Ồ?

“Ông xã ...”

Ps: mấy bạn được tiền lì xì nhiều hông nè, chia cho mình với hiiii ()

8. Chương 6

Edit: Tiểu Hách

Tôi và ông xã cùng nhau trở về nhà ba mẹ ăn cơm tối, mặc dù bây giờ tôi và ông xã đã dọn ra ngoài ở. Nhưng mỗi thứ bảy ông xã đều cùng tôi về nhà.

Lần này ba và mẹ rất vui mừng, tuy rằng bọn họ mỗi lần thấy tôi đều phải cau mày nhăn mặt một lần, la mắng tôi lại mập lên.

Sau khi cơm nước xong, tôi ôm bụng ngồi phịch ở trên ghế sofa. Ba làm cơm ăn quá xá ngon, mỗi lần tôi đều ăn sạch hết tất cả. Cho dù là rất no cũng sẽ cố gắng ăn hết.

Mẹ đi tới đá đá chân tôi, nghiêm túc nói: “Tô Tô à, con đang muốn biến thành heo hả?”

Tôi chớp mắt mấy cái, khó hiểu: “Không có nha mẹ, con ốm mà”

“Cái gì?! Bảo bối Tô Tô của mẹ ốm!? Mẹ nhìn một chút...”

Mẹ đau lòng nâng mặt của tôi lên nhìn xung quanh, lại bóp bóp một đồng thịt mỡ ngang hông tôi, sau cùng, khổ sở nhìn tôi: “Tô Tô, sao con học nói dối vậy hả?”

“Con không có nói dối. Con thật sự ốm!”

“Mẹ cảm thấy chỗ này... Bóp thế nào cũng là mập nha. Mẹ nhớ lần trước là... lớn như vậy.” Hai tay mẹ ra dấu một vòng tròn, sau đó bà lại làm cái vòng đó lớn ra “Bây giờ, trở nên lớn như vậy nè!”

Tôi nổi giận: “Mẹ! Mẹ rõ ràng chính là bản thân ốm nhom, không thể nhìn thấy con ốm! Mẹ, mẹ đây là... Đây là tự lừa dối mình! Dối mình dối người!”

Mẹ cũng nổi giận: “Nói bậy! Mẹ mập lên rõ ràng. Con rõ ràng cũng mập lên!”

Tôi tức giận đến mức không ngừng nói lầm bầm: “Hôm qua ông xã cân cho con, con ốm ba cân!” Tôi khoa tay múa chân ra ba ngón tay.

Mẹ vừa thấy, hài lòng khoa tay múa chân bốn ngón tay: “Hôm qua mẹ vừa mới cân. Mập lên bốn cân!”

Tôi bĩu môi, không cam tâm.

Không nghĩ đến tôi lại thua.

Mẹ thắng cuộc đắc ý ngân nga khúc nhạc rồi cầm lấy trái cây trên bàn hươ hươ ở trước mặt tôi: “Ăn không? Tiểu Tô Tô”

Tôi lắc đầu: “Không ăn!” Đầu thua cuộc rồi còn ăn cái gì.

Bên trong phòng bếp, hai ông chồng đang rửa chén.

Ba vợ: “Hàn Mộc, cảm ơn con nha!”

Con rể ngoan lắc đầu cười khổ: “Không chừng sau khi trở về lại muốn nhịn ăn giảm cân!”

Ba vợ thở dài: “Cũng không biết bọn họ làm thế nào thích so tài cái này vào mỗi tuần. Hôm nay Tô Tô trở về, mẹ kêu la muốn ăn mấy bát cơm lớn, nhất định mập hơn Tô Tô mới chịu. May là ba gian manh đã điều chỉnh cái cân điện tử. May là con nói cho ba biết Tô Tô ốm mấy cân!”

Con rể ngoan cũng thở dài: “Con cũng điều chỉnh cân điện tử. Nếu để cho Tô Tô biết em ấy mập lên ba cân, phỏng chừng muốn tuyệt thực một tuần!”

Ba vợ im lặng, hồi lâu mới nói: “Nếu để cho mẹ biết mình bị ốm mất một cân, thì ba cũng bị giày vò đến chết!”

Con rể ngoan trầm mặc, sau đó hỏi: “Tại sao mẹ và Tô Tô đều... hăng hái so tài cái này như thế?” Hơn nữa cái mục tiêu hai người so tài còn kỳ lạ như vậy.

“Chuyện này phải kể đến từ lúc Tô Tô còn rất nhỏ...”

Kể về lúc Tiểu Tô Tô cũng chỉ mới năm tuổi, bản thân là người mẫu hàng đầu trong giới thời trang, Dương mẹ vì muốn bảo trì vóc dáng thường chỉ ăn dưa chuột và trái cây.

Mà ngược lại với Dương mẹ chính là Tô Tô ưa thích gặm nhấm và ăn sạch bách tất cả món thịt ngon của Dương ba nấu, dẫn đến mới năm tuổi Tiểu Tô Tô đã giống như một con lật đật.

Bạn có thấy cậu ta, cậu đều ở nơi này, đứng vững vàng không ngã.

Tô Tô tham ăn gần như chỉ ăn mấy món thịt và người mẹ chỉ ăn dưa chuột và trái cây đương nhiên dinh dưỡng không cân đối. Một mập quá cỡ, huyết áp quá cao, một gầy như que củi, đường máu quá thấp.

Thân là người cha và chồng, Dương ba có thể nói là lòng nóng như lửa đốt, nhưng cả hai đều là tổ tông, vừa nói một cái, chắc chắn sẽ cho ông một Mạnh Khương Nữ tái thế đến.

Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương () là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn.

Còn đến một lượt hai người.

Bất đắc dĩ, Dương ba không thể làm gì khác hơn dùng tới một chiêu độc địa. Đó chính là ngoại tình——trăm lần thử trăm lần hiệu nghiệm, thử một lần thấy ngay!

Dương nhiên là giả rồi.

Lúc đó Dương ba tìm đến người chị – ông tổng của mình, nài nỉ cô giúp ông ngoại tình... Chuyện này, thù lao là hy sinh nhan sắc để chị ông tổng néo cái mặt con nít của ông vài lần.

Giả vờ xảy ra cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn, Dương mẹ đến đây rồi mặt đối mặt bắt gian tại trận, sau đó lại cố ý lộ ra một vẻ mặt khiếp sợ và bất ngờ —— ai biết được Dương mẹ bị chậm tiêu lại cười híp mắt chào hỏi với bọn họ.

Sau đó chạy thẳng đến chỗ chị của ông tổng vuốt ve bộ quần áo thời trang bản giới hạn liên tục khen ngợi: “Chị à, bộ đồ này mua ở đâu vậy? Màu xám bạc khiến cho người khác cảm giác khéo léo và nhỏ gọn, làm nổi lên khí chất lãnh diễm của chị vô cùng tinh tế. Cắt và may quần áo thật khéo, thể hiện vóc dáng hoàn mỹ của chị, che giấu những chỗ quá thiếu đầy đặn. Biểu đạt sự dịu dàng và gợi cảm của người phụ nữ vô cùng tinh tế. Thực sự là quá tuyệt vời.”

Kể thứ ba – chị gái ông tổng lập tức thay đổi vẻ mặt kiêu ngạo, biến thành mùa xuân ấm áp. Lôi kéo một cánh tay của Dương mẹ – một cô em gái có đôi mắt thật tinh tường.

Hai người, một người thì luôn miệng chị một người thì luôn miệng em gái, không biết còn tưởng là Dương ba có cách khống chế phụ nữ, lại có thể dạy bảo vợ cả và vợ bé sống chung hòa bình.

Có trời mà biết lúc đó Dương ba rất muốn xóc cổ áo Dương mẹ lăn lộn khóc lóc om sòm, nước mắt lả chả hỏi bà rốt cuộc có yêu ông hay không?

“Ôi! Chị ơi, em vừa thấy ở lầu ba có một bộ đồ mới, đẹp lắm. Chúng ta đi xem đi!”

“Được. Đi thôi!”

Hai chị em thân thiết, dắt tay đi với nhau.

Cánh tay Nhĩ Khang

Để lại Dương ba đuổi cánh tay Nhĩ Khang nói không nên lời, và đưa con trai Tiểu Tô Tô ở đối diện nhìn nhau.

Dương ba rơi những giọt nước mắt vui mừng, nghĩ thầm: Cũng may, còn có con trai bảo bối ngoan ngoãn là thương ông.

Vừa định cúi người ôm đứa con trai dễ thương ngoan ngoãn, ai ngờ Tiểu Tô Tô lướt qua Dương ba chạy về phía sau ông, ghé sát vào bên trong cửa kính ngóng trong.

Cả người Dương ba đều cứng ngắc.

Kế hoạch thất bại, qua chừng mấy ngày, Dương ba rốt cuộc phải âm thầm sử dụng tuyệt chiêu mà ông không hề muốn dùng nó—— dừng hiểu lầm, không phải là ly hôn gì đó, vẫn là ngoại tình....

Chỉ là đối tượng từ phụ nữ đổi thành đàn ông, từ chị ông tổng biến thành ông tổng.

Dương mẹ liền suy sụp ngay tại chỗ: “Tại sao... Ông xã, tại sao lại phản bội em? Lẽ nào anh không yêu em?”

Dương ba lạnh mặt, nhưng nội tâm thì sụp đổ: Tại sao phụ nữ thì em không tin còn đàn ông thì tin ngay??!! Tôi còn chưa nói gì thì đã tin!! Tại sao??!! Em nghĩ tôi là gay!!!

Dương mẹ với đôi mắt đầm lệ, yếu ớt lướt qua gương mặt búp bê bầu bĩnh mười năm như một ngày của Dương ba: “Em cũng biết anh sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ thành gay... Nhưng tại sao anh muốn chọn “công” mập như vậy chứ?”

Tên tiểu nhân trong đáy lòng Dương ba phun ra một ngụm máu lớn, quỳ trên mặt đất giãy dụa một hồi cũng không bò dậy nổi. Nhưng ông vẫn lạnh lùng vô tình nói: “Bởi vì anh thích mập một chút!”

Dương mẹ hết sức kinh hãi. Tiểu Tô Tô kinh ngạc, cho dù không quá thông minh nhưng bé từ những lời nói của mẹ cũng biết người cha thân yêu giống như người cha diễn trên ti vi muốn bỏ rơi bé và mẹ.

Vì vậy Tiểu Tô Tô hoảng sợ lắc lư cái bụng thịt nhỏ, lăn cái thân hình béo ú nhỏ, nhào đến đùi của ba mình, ngửa đầu, chớp chớp đôi mắt to với con người trong veo như nước: “Ba ba, Tô Tô mập. Ba đừng đi!”

Tên tiểu nhân trong nội tâm của Dương ba đang nằm ngay đơ, trong nháy mắt đầy máu sống lại, nhưng vì sức khỏe của hai người mình yêu nhất, ông vẫn lạnh lùng vô tình nói: “Ba thích con trai ốm một chút. Nhà ông ấy thì có một đứa bé ốm nhom!” Đầy máu là giống acc game bị giết hồi máu sống lại

Mắt Dương mẹ sáng rực lên một chút, ánh mắt của Tiểu Tô Tô nhất thời cũng sáng rực lên. Hai người đều đồng thanh: “Em/con đây nếu như mập /ôm, anh/ ba đừng bỏ rơi chúng ta được không?”

Tên tiểu nhân trong đáy lòng Dương ba đắc ý khoa tay múa chân một chữ V thật lớn, nhưng nét mặt vẫn lộ ra vẻ mặt miễn cưỡng: “Các người sẽ không đổi ý?”

“Em phát thệ sẽ không”

Tiểu Tô Tô thấy mẹ giơ lên bốn ngón tay, cũng mờ mịt giơ lên bốn ngón tay theo, nói: “Con phát tứ”

Dương ba với vẻ mặt hồ hững, miễn cưỡng chấp nhận: “Vậy được rồi!”

Trong lòng Dương ba vui mừng phấn khởi nhảy chân sáo về phía trước hài lòng lôi kéo vợ và con trai cùng nhau hạnh phúc trở về nhà, Dương ba không ngừng cảm thán mình thông minh tài trí, vẫn hồn nhiên không biết lại đem đến phiền phức mới, thậm chí cái phiền phức này ngày sau còn biến một người đàn ông khác hạnh phúc trong phiền não. (là nói Hàn Mộc ca đó quý vị)

Ba người một nhà gương vỡ lại lành, hạnh phúc tràn đầy. Lưu lại duy nhất một ông tổng thật mập từ đầu chí cuối không nói được câu nào: “...”

Hàn Mộc sau khi nghe xong, im lặng một hồi.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến cái phiền não này bắt nguồn từ câu chuyện kia, hơn nữa ngọn nguồn là do chủ ý tệt hại của ông ba vợ nhà mình.

Hàn Mộc nói: “Ba ba, tại sao ba không làm thực đơn dinh dưỡng chứ? Thực đơn cân đối vừa không tăng cân cũng không xảy ra hiện tượng thiếu dinh dưỡng, vừa có thể bảo đảm cái miệng tham ăn của Tô Tô, lại có thể giữ được vóc dáng cho mẹ!”

Dương ba sững sốt: Ờ ha? Ông không nghĩ tới nha.

Hàn Mộc: Cho nên, chỉ số thông minh của Tô Tô căn bản là di truyền mà.

“Ông xã ——” Tôi ở phòng khách lớn tiếng gọi ông xã.

Ông xã vội vàng lên tiếng, cởi tạp dề đi tới, ngồi ở trên ghế sofa ôm tôi. Tôi cầm lấy một miếng táo cắn vào trong miệng ông xã, nói: “Ăn có ngon không?”

Ông xã gật đầu, tiến đến bên tai tôi hạ giọng nói: “Thua em”

Mắt của tôi trong nháy mắt liền phát sáng, sau đó cười thành hình trăng lưỡi liềm. Tôi thích ông xã khen tôi, bất kể là mặt nào, cái gì cũng đều thua kém địa vị của tôi trong lòng ông xã.

“Ông xã ——” Mẹ liếc nhìn chúng tôi, cũng lớn tiếng gọi ba.

Ba đi đến, mẹ liền nhanh chóng cắn cho ba một quả nho. Sau đó ngọt ngào hỏi: “Ngọt không ông xã?”

Ba liền gật đầu: “Ngọt ngọt. Bà xã cắn cái gì cũng ngọt”

Tôi làm cái mặt quỷ với mẹ: “Già không nên nết!”

Mẹ phản bác: “Nhỏ không biết ngược!”

“Hứ!” Chúng tôi đồng thời nghiêng đầu.

9. Chương 7

“Meo meo ~ !” Tôi meo một tiếng nhào vào lòng ông xã, cọ cọ loạn xạ vào ngực anh.

Ông xã bị cọ đến mức bật cười, đơn giản vì anh sợ ngứa nhất. Bất quá anh vẫn không đẩy tôi ra, một tay bắt lấy tay tôi, một tay cố định mặt tôi.

Nâng mặt của tôi lên, ôn nhu sủng nịch nói: “Hưng phần như vậy làm gì? Không phải mới vừa bị Hoàng Thượng thu thập một trần rồi mặt mày rầu rĩ sao?”

“Anh còn nói! Lúc này Hoàng Thượng cào em anh còn đứng một bên cười cợt được, lúc nó đuổi theo em anh cũng không thêm cứu.”

“Cuối cùng không phải em đem cả người đè cả lên người anh rồi à? Dạ dày anh muốn bị em đè đến thủng luôn đấy.”

“Nhưng mà Hoàng Thượng vẫn nhảy lên đầu em!”

Giận nhất là mấy tiếng sau, Hoàng Thượng vẫn coi đầu tôi như ổ nhà nó, có chết cũng tử thủ nơi đó. Hại tôi không dám làm gì hết, cả người ngay đơ thẳng tắp, ngay cả việc đứng lên lấy nước uống cũng cứng ngắt như robot.

Còn Lão Đậu Mẽ Mẽ và ông xã càng quá quắt hơn, không nhìn thấy gương mặt đáng thương hề hề của tôi lúc cầu cứu thì thôi, đăng này còn vừa chụp hình vừa úp weibo, rồi còn comment trò chuyện đến khí thế ngất trời.

Tôi vừa tức vừa vội, lại không thể động bậy, một khi để Hoàng Thượng té xuống, nó sẽ lơ tôi luôn một tháng đấy.

Tôi chợt nhớ đến chuyện đó, đột nhiên thấy ông xã muốn cười mà không dám cười, cứ nghẹn nghẹn sao ấy, giận rồi!

“Anh đang cười em hả?”

“Không có. Tô Tô, vừa rồi em dụi anh có hơi ngứa.” Ông xã đổi tư thế, ôm chặt tôi vào ngực. tay bộ môn tôi đẩy đẩy lên, tôi từ ngược nhìn biến thành nhìn thẳng.

Chúng tôi mặt đối mặt, nằm nghiêng trên giường đôi mềm mại. Tôi bán tín bán nghi ngó anh, “Thiệt à?”

Ông xã rất trang trọng gật đầu: “Ông xã lúc nào lừa em chưa?”

Tôi: “Nhiều nữa là đăng khác.”

Câu này làm ông xã trở nên nóng nảy, bán chống người hỏi: “Anh thường xuyên lừa em? Lúc nào? Em nói thử coi.”

“Mẽ Mẽ nói phúc hắc công đều sẽ lừa gạt tiểu thụ, Lão Đậu nói nam nhân đều không phải thứ tốt, trừ anh cùng em.”

Khoé miệng ông xã giần giật mấy cái, sau đó anh chỉnh chỉnh sắc mặt, nhìn chăm chú tôi nói: “Nghe này Tô Tô, anh có thể lừa bất cứ ai trên thế gian này, duy chỉ có em là không thể. Anh có thể đối xử tệ với bất cứ kẻ nào, duy chỉ có em là không được. Em phải mãi tin anh sẽ làm được điều đó, tin anh không, bảo bối?”

Tôi ngờ ngác nhìn ông xã, hồi lâu sau, bèn gờ tay ôm chặt bả vai dày rộng của anh, vỗ vỗ lưng anh, an ủi: “Em vẫn mãi mãi tin tưởng ông xã mà. Ông xã nói cái gì em cũng tin hết.”

Tuy không biết vì cố làm sao lại thế này, nhưng tôi biết tâm tình ông xã... thật giống như lúc tôi là sai gì đó thấp thỏm bất an chờ Lão Đậu Mẽ Mẽ trách phạt, giống như cảm giác khi tôi hoài nghi ông xã thay lòng đổi dạ vậy.

Ông xã cũng sẽ bất an, tuy không biết anh bất an cái gì.

Bất quá loại thời điểm này chỉ cần ôm chặt lấy anh là có thể.

Tôi hí hóp mắt cười hạnh phúc.

“Cám ơn...” Ông xã nhẹ nhàng nỉ non.

“Ông xã, ngày mai chúng ta đi chơi đi. Cá Khô gọi điện thoại hẹn chúng ta cùng cậu ấy lên du thuyền xa hoa của khối băng kia chơi á.”

“Mới này em vui vẻ là vì chuyện này?”

“Phải nha~!”

Tôi dùng sức gạt đầu, lại quên mình đang nằm trong lòng ông xã, đầu lập tức đập trúng cơ ngực rắn chắc của anh, đau quá

~“Hấp ta hấp tấp, hậu đậu hết biết.” Ông xã ngoài miệng nói vậy thôi, chứ vẫn đau lòng tôi lắm đấy, còn giúp tôi xoa xoa trán nè.

“Đúng rồi, ngày mai mấy giờ xuất phát?”

“Chín giờ.”

“Đi vài ngày?”

“Ừ, ba ngày luôn.”

“Vậy chuẩn bị hành lý hết chưa?”

“A?” Hành lý gì?

Ông xã thật bất đắc dĩ nhìn tôi: “Ba ngày không cần mang quần áo gì thay đổi sao?”

“Á, em quên mất...” Tôi lập tức nhảy dựng lên: “Để em đi chuẩn bị —— “

Ông xã nhanh tay ôm chặt eo đề tôi lên giường, chớp mũi đối chớp mũi, nhẹ nhàng hôn lên mặt tôi. Ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú vào mắt tôi, không chuyển chút nào hết.

Tôi ậm ờ nói: “Ông xã... Ngô, ần....”

Ông xã ngậm chặt lấy môi tôi, đầu lưỡi lập tức tiến quân càn quét toàn bộ khoang miệng tôi. Tôi một câu cũng nói không nên lời, đầu cứ mơ mơ màng màng cái gì cũng không nghĩ tới, chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái. Thoải mái đến mức eo nhũn ra luôn.

Nụ hôn chấm dứt, tôi hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, nhìn vào mắt ông xã, bên trong phản chiếu một tôi vừa xa lạ vừa quen thuộc. ‘Tôi’ đó hai má đỏ hồng, mắt ánh mờ hơi nước, bờ môi căng bóng hé mở, tôi còn thấy trong mắt ông xã bùng lên một đốm lửa nóng.

Tuy tập trung nhìn kỹ, cái gì cũng không có. Nhưng mà thân thể của tôi vẫn không khắc chế được nóng bừng lên, không tự chủ được rên khẽ. Tay chân tự động quăn lên người ông xã, tay ôm chặt cổ, chân quăn quanh eo. Nhẹ giọng nỉ non: “Ông xã...”

“Ngaoan...” Ông xã hôn cổ tôi, thanh âm khàn khàn không rõ ràng, hàm hàm hồ hồ nói vài tiếng.

Tôi không nghe rõ, chỉ biết dùng lực khắc chế nói mấy từ: “Chuẩn bị... Hành lý..... Ngô.”

“Ngày mai làm cũng được.”

“... Không kịp...”

“Tới kịp. Ông xã sẽ chuẩn bị cho.”

“Ngô, ần~...”

Cạch một tiếng tắt đèn lớn, chỉ còn lại ngọn đèn ngủ mờ nhạt, dần dần, từng đợt thở gấp cùng tiếng rên rỉ vang vọng khắp phòng.

Một đêm kiều diễm, xuân tình vô hạn.

—

10. Chương 8

Edit: Tiểu Hách

Lúc tôi mở mắt ra, vừa vận nhìn thấy là bầu trời trong xanh, trên đó tô điểm những đám mây trắng tinh, thỉnh thoảng có một hai con Hải Âu bay qua.

Tôi ‘Oa’ một tiếng nhảy lên, sau đó thì đau đớn.

Hai mắt nhắm lệ mông lung, kiên cường đỡ cái thân đau nhức muốn bước lên trước một bước. Tôi muốn ngắm nhìn biển, tôi muốn thấy Hải Âu, tôi phải kiên cường...”Ui da... Đau quá...”

Cửa phòng được mở ra, là ông xã.

Thấy bộ dạng tôi đi lại tập tễnh, hai tay liền khoanh trước ngực rồi dựa vào cửa nhìn tôi. Bộ dáng kia, quá vô tình rồi.

Tôi chỉ trích với đôi mắt nhắm lệ: “Anh thay lòng rồi có đúng không? Em cũng biết mà, hôm qua ở trên giường ngọt ngào với người ta, bây giờ thấy thất lưng người ta đau nhức chỉ ở bên cạnh đứng nhìn. Ôi, số tôi khổ mà...”

Ông xã đi tới, ngồi chồm hổm ở trước mặt tôi. Hai tay nâng khuôn mặt của tôi, thông qua đôi mắt nhắm lệ của tôi nhìn thấy vẻ mặt có chút mệt mỏi của ông xã.

“Em đã ngủ mười bốn tiếng, thất lưng còn có thể đau nhức?”

Ợ????

“Hình như là đói bụng rồi.”

“Haizzzz!”

Ông xã buông tiếng thở dài rồi bế tôi lên, đặt trên giường, bản thân đi ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau đẩy một chiếc xe thức ăn từ bên ngoài đi vào. Trên xe thức ăn có thật nhiều món ăn ngon: canh cá đậu hũ, tôm luộc, đùi gà xào nấm và đậu hũ... Đây là món tôi thích.

Tôi vội vàng cầm lên chiếc đĩa gấp một con tôm luộc lên lột vỏ, lúc này nghe ông xã nói: “Trên thuyền vốn không có những món ăn thường ngày này, là Vu Mặc sẵn sóc cái dạ dày kén chọn của em, cố ý bảo nhà bếp làm. Lát nữa em phải cảm ơn người ta đó!”

Vu Mặc chính là một cái tên khác không đáng yêu của bé cá khô, bé cá khô cố ý bảo đầu bếp làm những món ăn này chắc là đã nài nỉ chồng của cậu ta.

Thương cho bé cá khô, nhất định là bị chồng của cậu ta ức hiếp thâm vô cùng.

Hừ! Tôi thực sự rất ghét chồng của bé cá khô!

Tôi hung hăng cắn con tôm luộc, lại lột vỏ một con khác để bên mép ông xã. Ông xã từ chối, tôi nhìn anh ta chăm chăm: “Anh không ăn sao?”

Ông xã lại mỉm cười, bàn tay to xoa xoa đầu của tôi: “Không ăn. Em ăn đi!”

“Ừm”

Tôi lại hung hăng gặm đùi gà, bên tai truyền đến tiếng cười không kìm nén được của ông xã: “Lần đầu tiên anh thấy người gặm thức ăn như gặm kẻ thù. Tô Tô, em bực cái gì? Tức giận ăn bù lại là không nên”

Tôi bấu môi, nói: “Em bực chồng của bé cá khô!”

“Tại sao bực mình cậu ta?” Ông xã hơi ngạc nhiên.

“Anh ta nhất định là bóc lột bé cá khô. Thương cho bé cá khô luôn bị anh ta chèn ép, thoát không ra ma trảo của anh ta. Em biết hết, mỗi lần thấy bé cá khô đều cũng là bộ dạng suy sụp và thâm thối. Hơn nữa anh ta cấm bé cá khô nói chuyện với em! Tại sao? Đây là bất công và bạo quyền! Mỗi lần em đi tìm bé cá khô anh ta đều muốn đuổi em về!”

Lúc đầu nghe lời nói của tôi, ông xã không phản ứng gì, đến khi tôi nói đến đoạn tôi bị chồng của bé cá khô đuổi tôi về, vẻ mặt ông xã thay đổi.

Sắc mặt của anh ta trở nên có chút lạnh lùng, hỏi: “Cậu ta đuổi em?”

Tôi thành thật gật đầu: “Ừm... Cũng không hẳn như thế. Chính là dùng lời nói làm em giận, nói cái gì ‘Khó chịu thì rời đi nha’ ‘Không có ai giữ cậu lại’ và vân vân, trừ cái đó ra cũng không có cái gì. Dù sao thì lần nào cũng là em mặt dày ở lại”

“À, còn nữa lần nào anh ta cũng ở trước mặt em nói mấy câu đại loại như: ông xã sớm muộn gì cũng bỏ em đi —— ”

“Cậu ta nói những lời như vậy?” Ông xã nghiêng rằng nói từng chữ từng câu.

Sắc mặt của ông xã thật không tốt, bộ dạng vô cùng khó chịu. Tôi lo lắng anh ta tức giận, liền vội vàng nói: “Ông xã đừng nóng giận. Cùng lắm sau này em sẽ lên lút đi tìm bé cá khô, không cho cho chồng của cậu ta bắt gặp là ổn rồi!”

Ông xã trầm mặc, tôi rất lo lắng nhìn anh ta. Sau cùng sắc mặt anh ta dịu lại, nói: “Ăn đi. Ăn xong rồi ra bên ngoài dạo chơi!”

“Được!”

Tôi hăm hở gật đầu.

Sau khi cơm nước xong đã là hơn năm giờ, chính là thời điểm trên du thuyền bắt đầu náo nhiệt. Vừa một bước ra khỏi cửa phòng là có thể nghe thấy tiếng nhạc từ trong đại sảnh truyền đến.

“Ông xã, chúng ta đi tìm bé cá khô trước. Đúng rồi, ba mẹ đâu?”

“Bọn họ chắc là đang ở đại sảnh. Nhắc tới cũng lạ, Vu Mặc còn mời ba mẹ nữa”

“Chuyện này có gì lạ đâu. Đối với bé cá khô mà nói, ba mẹ em cũng là ba mẹ của cậu ấy mà!”

“Hử?”

“Ông xã không biết à?”

“Em cũng chưa có nói!”

“À. Hồi trước ba mẹ của bé cá khô không thể nào chăm sóc cậu ấy, thường không trở về nhà, bé cá khô vẫn luôn một mình. Đúng rồi, nhà của bé khô ở sát vách nhà em, có một lần em tan học trở về nhà nhìn thấy cậu ấy ngồi chồm hổm trước cửa nhà rất lâu. Em liền kéo cậu ấy về nhà. Ba mẹ lúc đó cũng rất thích bé cá khô, lúc biết thì ra cậu ấy vẫn luôn ăn mì tôm, cũng không lo cậu ấy làm phiền kéo cậu ấy về nhà ăn cơm. Ăn một lần rồi dần dần ăn thật nhiều năm như thế”

Nghe vậy, ông xã cười khê: “Lại là vì thói quen hay nhặt đồ vật lung tung về nhà của em!”

“Không tốt sao? Anh cũng là do em nhặt về nhà nha!”

“Chính là như vậy anh mới đến với em, nếu như em lại nhặt ai đó về rồi cướp em đi thì phải làm sao?”

“Hử?” Thanh âm của ông xã thật nhỏ, tôi không nghe được anh ta nói gì.

“Không có gì” Ông xã dặt tay của tôi “Đi thôi!”

Ông xã quay đầu cười dịu dàng với tôi, tôi nhất thời liền mơ mơ màng màng. Bị cái nụ cười kia mê hoặc đứng trơ ra, ngốc ngốc ‘ừ’ một tiếng đã bị ông xã dặt đi.

“Tô Tô!”

Bé cá khô ở xa xa liền vẫy tay với tôi, tôi phấn khởi hươ hươ hai tay vẫy chào lại, chạy như điên: “Bé cá khô —— ”

Tôi nhào vào trong lòng bé cá khô, cọ cọ vào ngực cậu ấy. Sau đó chợt nghe thấy bé cá khô kêu đau một tiếng, tôi ngạc nhiên, vội vã buông cậu ấy ra: “Bé cá khô, cậu đau?”

Tôi với sắc mặt khó hiểu nhìn bé cá khô hết sức khó chịu xoa xoa thắt lưng, cậu ấy vừa nghe lời tôi nói, động tác liền cứng đờ. Cười gượng gạo với tôi: “Không. Không có chuyện gì. Vừa bị vẹo cột sống!”

Tôi trầm tĩnh nhìn cậu ấy: “Bé cá khô, cậu đừng coi tôi là thiếu năng được không? Mượn có bị vẹo cột sống mà cậu cũng có thể nói ra khỏi miệng, cậu rõ ràng chính là —— ”

Bé cá khô nhất thời liền căng thẳng nín thở, khẩn trương nhìn tôi.”Tô Tô...”

“Là bị anh ta đánh!”

Tôi chỉ vào chồng của bé cá khô, anh ta lập tức liền chột dạ ho khan.

“Bé cá khô, tôi đã sớm nói với cậu. Cái loại chuyện bạo hành gia đình này không thể dung túng, thứ đàn ông này không thể chấp nhận. Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, lần sau nếu như cậu bị đánh cho tàn phế đến chết thì phải làm sao...” Nghĩ tới đây tôi không khỏi rơi những giọt nước mắt bị thương “Cậu nhìn một chút, lúc trước chưa gặp phải tên cầm thú này, cậu vui vẻ biết bao nhiêu nha. Còn có thể chạy nhanh hơn Nhị Cáp, bây giờ mỗi lần gặp cậu thì che eo. Sao cậu lại cứng đầu như thế nhỉ? Nhanh chia tay đi!”

“Được được, ngoan nha. Ngày nào đó sẽ chia tay anh ta —— ”

“Vu Mặc!”

“Câm miệng!” Bé cá khô hung dữ trừng mắt với chồng cậu ta, sau đó sau đó xoay người ôm tôi đi về phía trước. Tôi dựa đầu vào cổ của bé cá khô, len lén liếc xéo chồng của bé cá khô đang nổi điên.

Đắc ý làm cái mặt quỷ với anh ta, chọc tức anh ta! Hừ, ai bảo anh ta mỗi lần thấy tôi và bé cá khô ở chung một chỗ đều ở bên cạnh mĩa mai tôi. Hơn nữa, lần nào cũng đều trù ông xã ngoại tình.

Xí!

Tức chết anh ta!

Lúc tôi làm mặt quỷ với chồng của bé cá khô, lại không có chú ý tới ông xã cũng chạm mặt với chồng của bé cá khô, nên cũng không có chú ý về mặt của ông xã có bao nhiêu kỳ dị.

Hàn Mặc với sắc mặt quỷ dị: “Mỗi lần mấy người gặp nhau đều là tình trạng này?” Hai bên oán hận lẫn nhau?

Lý Chiêu, cũng chính là chồng của bé cá khô, tím mặt cáo trạng: “Có thể để ý cái người kia của nhà cậu một chút không? Đừng suốt ngày chia rẽ tôi và vợ yêu nhà tôi. Suốt ngày đâm chọc, ngay cả một dấu hồng bị muỗi cắn cũng đổ lên trên người tôi. Mỗi lần nhìn thấy cậu ta, Mặc Mặc sẽ không chịu để cho tôi lên giường”

Hàn Mặc cười nhạt: “Không phải cậu rất thích ở trước mặt Tô Tô nói tôi đào hoa sao? Không phải thích ở trước mặt Tô Tô nói tôi ngoại tình... Sao?”

“Nè, bạn thân, đừng nhỏ mọn như vậy chứ. Tôi nói là nói vậy thôi, vấn đề là vị kia nhà cậu sẽ không thực sự bỏ cậu đi cũng sẽ không cho cậu lên giường. Nhưng vị kia nhà tôi, sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà!”

“Vị kia của nhà cậu đuổi cậu ra khỏi nhà, là bởi vì cậu chính là cái đầu heo. Huống chi, Tô Tô lại không nói sai cái gì!”

“Éo —— không phải đâu Hàn Mặc, chúng ta đều là công, đứng chung một chiến tuyến. Không có “vụ ấy” sẽ không có hạnh phúc đâu”

Hàn Mặc âm trầm cười: “Tôi không phải là cậu” Sau đó bước nhanh đi về phía trước, cười diễm đạm với Vu Mặc, từ trong tay cậu ta tiếp nhận Dương Tô Túc. Đồng thời ‘Thấp giọng’ nói với Dương Tô Túc đang không bằng lòng: “Ng ngoan, đừng quấy rầy bé cá khô và chồng của cậu ta ‘ấy ấy’!”

Lý Chiêu: “... Hàn Mặc cậu cũng quá nhỏ nhen rồi. Bà xã —— ”

“Gọi ai?”

“Không phải, được rồi Mặc Mặc, tên Hàn Mặc kia chính là một thê nô. Vì vị kia nhà cậu ta cảm thấy bất mãn, đổ kị tình cảm của chúng ta. Em chớ tin nhé!”

“Em không tin” Vu Mặc cười híp mắt.

“Thật sự? Mặc Mặc, em thật tốt!” Lý Chiêu hăm hở.

“Đêm nay em ngủ phòng khách”

“Hả???”

“Có ý kiến?” Một đôi mắt lạnh quét qua.

Nhanh chóng lắc đầu: “Không có... Có. Mặc Mặc, anh đi ngủ phòng khách”

Vu Mặc nhìn chằm chằm Lý Chiêu nịnh nọt thật nhiều, hồi lâu phát ra một tiếng cao lãnh “Ừm”, rồi bỏ đi.

Lý Chiêu với vẻ mặt đau khổ đuổi theo, cũng không khổ sở bao lâu. Dù sao đến tối năn nỉ ỉ ôi với bà xã, đến khi cậu ta mềm lòng là được.

Về phần đôi phu phu Hàn thị, cuối cùng tìm được cơ hội để quay về!

1. Canh cá đậu hũ:

2. Đùi gà xào nấm và đậu hũ

11. Chương 9

Edit: Tiểu Hách

Trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy, yến tiệc linh đình, nam nữ quần áo đẹp đẽ trò chuyện cười nói vui vẻ, hoặc là khiêu vũ theo điệu nhạc, hoặc là thành thật đối diện nhau, nâng ly nhâm nhi.

Trong một bữa tiệc như vậy, có lẽ không có ai giống như tôi, chỉ để ý đến việc ăn uống mà thôi.

Ông xã vừa bước vào yến tiệc đã bị một đám người khó hiểu lôi đi, tôi không có hứng thú với một đám đàn ông con trai quần áo tây trang nói chuyện về mấy cái ‘ngân sách’, ‘điều chỉnh’, ‘cổ tức’ gì đó, hoàn toàn nghe không hiểu.

– Ngân sách: thường để nói đến vốn đầu tư chứng khoán

– Trên thị trường chứng khoán, thuật ngữ điều chỉnh (correction) được hiểu là một quá trình cân chỉnh lại giữa giá và những kỳ vọng cơ bản đối với doanh nghiệp và dòng tiền. Một chu kỳ tăng trưởng luôn khởi động từ những kỳ vọng, sau đó được chứng thực bằng con số hoặc sự kiện công khai. Giai đoạn này là giai đoạn thị trường tăng trưởng tốt và hợp lý

– Cổ tức là một phần lợi nhuận sau thuế được chia cho các cổ đông của một công ty cổ phần. Cổ tức có thể được trả bằng tiền hoặc bằng cổ phiếu.

Xoay người đối mặt chính là một đám quý bà trong miệng phun ra mấy cái chuyện ‘thảm mỹ’, ‘đồ trang sức’. Haizzzz, ba mẹ không biết chạy đi đến nơi nào, bé cá khô thì bị người ta kéo đi xả giao rồi.

Ôi! Tôi cảm thán, tại sao không có người cùng chung sở thích giống như tôi.

Tôi đau lòng nhìn thức ăn trong yến tiệc, căn bản không có ai động vào một miếng. Tôi vuốt ngực, trong lòng lặng lẽ an ủi những món ăn trơ trọi.

Không sao, còn có Bá Nhạc tao đây thưởng thức bọn bây. Bọn bây không bị ế, tao thấy được giá trị của bọn bây.

Bá Nhạc – người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể – Theo QT

Vì vậy, tôi hào hứng chạy đến, cầm một cái đĩa nhỏ, chạy đến cái bàn dài, bên trên mặt bàn có một khay mì Ý (mì spaghetti) lớn. Cầm lấy cái nĩa xúc đầy mì Ý trong cái khay lớn vào cái đĩa nhỏ của mình.

Nhìn xuống, mặc dù khay lớn bị cái nĩa xúc rất nhiều mì, nhưng mì Ý trong cái khay lớn thoát nhìn giống như vẫn không có giảm bớt.

Tôi vừa mới bưng lên cái đĩa cầm trong tay, chợt nghe thấy một giọng nói ngọt ngào nhưng hơi kiêu ngạo ở bên cạnh nói: “Anh thật đúng là kẻ tham ăn!”

Nghe vậy, tôi nhìn bên cạnh, đâu có ai. Chẳng lẽ là hồn ma gì đó? Ca-nô, núi băng, linh hồn... Ngẫm lại đều kích thích lắm nha.

“Tôi ở chỗ này!” Giọng nói then quá hóa giận.

Quý có tức giận không? Thực sự là biến thành người.

“Cúi xuống!”

Tôi phản xạ cúi đầu, sau đó nhìn thấy Hoàng Đế.. Ách không đúng không đúng, là một cô bé siêu cấp đáng yêu. Ăn mặc đầm công chúa diêm mỹ, trên đỉnh đầu đội nón thực nữ, trên tay mang vào cái găng tay màu trắng thêu hoa văn, giống y hệt như một tiểu thư quý phái của gia đình danh giá.

Tôi buông đĩa xuống, hành lễ của một quý ông với cô bé kia: “Xin chào, tiểu thư!” Mẹ đã từng nói bất kỳ một cô gái nào đều phải xem cô ấy như một quý cô mà đối đãi, vậy thì tôi liền trở thành một quý ông.

Cô bé dễ thương nghe như vậy, vẻ mặt kiêu ngạo dịu đi không ít, gương mặt căng cứng cũng hơi lộ ra tươi cười. Khẽ cúi người cho tôi lại một cái chào thùy mị.

Nhưng lúc cô nàng đứng thẳng dậy, liền khôi phục lại vẻ mặt ngạo mạn. Cô nàng khẽ hất cằm, nói: “Làm một quý ông, anh không nên ở trong yến tiệc chỉ lo ăn. Với lại anh còn ăn nhiều như vậy!”

Tôi gật đầu, tán thành. Chuyện này mẹ đã nói qua, nhưng mà mẹ cũng đã nói Tô Tô không cần làm quý ông, Tô Tô chỉ cần làm chính mình là được.

“Cho nên tôi không phải là một quý ông”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé kiêu ngạo không ngừng suy sụp, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Hơn nữa tôi cũng không phải muốn ăn một cái đĩa mì nhỏ này” Tôi bỏ cái đĩa mì nhỏ xuống, ngược lại bưng lên cái khay mì Ý lớn “Tôi muốn ăn chính là cái này”

Nói xong tôi liền xoay người rời đi, dự định tìm một chỗ ngồi ăn.

Cô bé gấp gáp, chạy đến trước mặt của tôi ngăn cản tôi, lo lắng trách cứ: “Anh, anh, anh thực sự quá thô lỗ! Anh trai làm sao thích loại người như anh?”

Tôi chớp mắt mấy cái, anh trai của cô bé? Nhún nhún vai, sai bước vòng qua cô bé, dù sao tôi cũng không biết anh trai của cô bé, ăn vẫn là quan trọng nhất.

“Này! Anh đứng lại! Cái hành động này thật là không lịch sự đối với một cô gái!”

Tôi xoay người lại cúi người hành lễ của quý ông một cách khoa trương, nói: “Nhưng thưa quý cô thân mến, cô cũng đừng xem tôi là quý ông nha!”

“Anh!”

“Với lại, thân là một vị tiểu thư không nên lớn tiếng làm ồn ào trong yến tiệc nhé!” em nó hết nhược trí????

“Anh... Anh không giống như ba mẹ đã nói... Hình như cũng không phải là nhược trí...” Cô bé gái thất thần tự lẩm bẩm.

Thanh âm của cô ta quá nhỏ, tôi không nghe được. Nhưng mà cũng không thèm để ý.

Tôi không để ý tới cô bé gái, nhưng cổ cũng không muốn buông tha tôi, giùng giàng vài bước đuổi theo tôi. Tôi đang cầm cái khay lớn, cẩn thận không để đụng vào những người khác.

Tuy rằng những người khác thấy hành động này của tôi đều tránh ra và cũng lộ ra vẻ mặt rất xem thường, nhưng khi bọn họ thấy cô bé gái ở bên cạnh tôi thì vẻ mặt trở nên vô cùng kinh ngạc.

Tôi năn nỉ em cô bé ơi đừng làm phiền tôi, đáng tiếc cô bé đó không biết vì nguyên nhân gì đối với tôi có thù địch khó hiểu. Làm thế nào cũng không chịu nghe lời của tôi.

Ngay lúc chúng tôi đang tranh chấp, cô bé gái kéo tay phải tôi đang bưng cái khay lớn, khiến cho người tôi mất thăng bằng lão đảo. Đúng lúc này một chiếc xe tháp rượu sâm banh đi đến.

Cái khay lớn đựng vào tháp rượu sâm banh, hơn một trăm ly rượu sâm banh ngã xuống, đúng lúc ngã về phía cô bé kia. Tôi kinh ngạc, vội vàng ném cái khay mì xuống, sau đó cúi người bảo hộ vững vàng cho cô bé ở bên dưới.

Tiếng thủy tinh rơi xuống đất vang dội loảng xoảng một hồi, dẫn đến một trận rối loạn. Mọi người xung quanh vừa thấy một màn như vậy đều kinh hô lên.

Tôi không nghe rõ thanh âm này, bởi vì lúc này lưng rất đau. Nhức nhích một cái thì đau đến khủng khiếp, cảm giác từng đợt cơn đau ghim vào trong thịt. Tôi suýt nữa khóc như vũ bão rồi.

Một lúc lâu, không còn cái ly nào rơi xuống, tôi mới buông cô bé ở trong lòng ra. Cô bé gái đã sợ ngây người, kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi mỉm cười, an ủi cô bé: “Bảo vệ phụ nữ cũng là trách nhiệm của quý ông!”

Tuy rằng tôi rất muốn thể hiện như một nam tử hán, thế nhưng cơn đau khiến cho sắc mặt của tôi trở nên có chút vằn vẹo. Có thể do khuôn mặt tươi cười vằn vẹo này hù dọa cô bé đi.

Vì một giây sau cô bé liền lớn tiếng khóc lên, vừa khóc vừa ngẹn ngào nói: “Ai cần anh cứu? Huuu... Ai cần anh cứu? Vậy thì người ta làm sao ghét anh được?”

Hở? Tại sao không cần tôi cứu? Nếu nói không cần tôi cứu thì gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia có thể sẽ bị hủy (dung). Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé bị hủy rồi thì không còn kiêu căng nổi nữa. Không kiêu căng nổi thì cô bé sẽ không còn hấp dẫn nữa.

Ủa? Nói như vậy, tôi vẫn phải cứu cô bé đáng yêu này.

Tôi phân tâm nghĩ ngợi lan man, vì thế không cảm thấy đau đớn nữa.

Tiếng động lớn bên này gây âm ỉ đến khách khứa bên kia và bảo vệ du thuyền, ông xã rất nhanh xô đẩy đám đông đi vào, vừa thấy được tôi bị thương, trên mặt anh ta xuất hiện vẻ hoảng hốt rõ rệt.

Ông xã chạy đến, nhẹ nhàng đỡ tôi, thấy mảnh kiếng bể trên lưng tôi, đau lòng không thôi. Nhưng anh ta cũng rất nhanh tỉnh táo lại, không ngừng dỗ dành tôi cũng bảo người đi tìm nhân viên y tế trên thuyền.

Và không bao lâu, nhân viên y tế đã tới rồi. Đi theo nhân viên y tế còn có ba mẹ, bé cá khô và chồng của cậu ta. Mẹ vừa nhìn thấy tôi như thể lập tức rơi lệ.

Tôi nằm úp sấp trên băng ca y tế vừa nhìn thấy mẹ rơi lệ, mới đột nhiên cảm thấy đau đớn, thế là cũng khóc theo. Mẹ vừa nhìn thấy tôi khóc, càng khóc lớn tiếng.

Thế là tôi, mẹ, cô bé gái – ba người chúng tôi hợp tấu đồng diễn khóc la từ đại sảnh biểu diễn đến phòng y tế. Sau khi ở bên trong xử lý vết thương xong, bây giờ bên ngoài ngoại trừ có ông xã, ba mẹ, còn dư ra một đôi nam nữ tuổi trung niên lạ mặt.

Người mà đôi nam nữ trung niên đang ôm trong lòng, có lẽ là cô bé gái đã một mình thiếp đi, thấy tôi đi ra, hai người đó đứng lên đi tới với khuôn mặt cảm kích.

Bọn họ chần chừ, sau đó nói: “Cám ơn cậu. Dương Tô Túc... Dương tiên sinh”

Tôi mỉm cười với bọn họ: “Không cần!”

“Mấy ngày nữa chúng tôi sẽ ghé thăm cậu một chút... Ách...” Người đàn ông trung niên nói những lời này, tựa hồ cảm thấy nói sai rồi. Thoáng xấu hổ, lại nhìn ông xã đang đưa lưng về phía bọn họ, dường như trong mắt có mong đợi.

Tôi nhìn ông ấy một chút lại nhìn ông xã, ông xã quay lưng lại với bọn họ, mặt lạnh tanh. Thấy tôi nhìn anh ta thì liền lộ ra nụ cười ầm ập, sau đó nhẹ giọng nói: “Nằm ngửa đầu hoài để nhìn người ta nói chuyện thì rất mỏi, vẫn là nghỉ ngơi sớm đi!”

Không biết vì sao, sau khi ông xã nói ra những lời này, vầng sáng chờ mong trong mắt của người đàn ông trung niên kia liền vụt tắt. Mà người phụ nữ trung niên rất có khí chất ở bên cạnh ông ấy lại che miệng khóc.

Tôi đưa tay ra giặt nhẹ ống tay áo của ông xã, có chút luống cuống.

Vị phụ nhân khóc...

Ông xã thấy ánh mắt của tôi, dù rất miễn cưỡng nhưng anh ta vẫn quay đầu lại nói: “Mới vừa gây mê xong, trước hết để cho Tô Tô nghỉ ngơi một chút đi! Các người... Ngày mai hãy quay lại!”

“Ừ, ừ!”

Nam nữ trung niên vui vẻ lên tiếng, sau đó đi khỏi. Đang lúc bọn họ đi tới cửa, tôi đột nhiên hét lớn: “A!! Ông xã, dáng dấp của anh rất giống bác trai đó!”

Bác trai và dì đi tới cửa đột nhiên bị sốc, người dì rất có khí chất chột khóc thành tiếng. Tôi kinh ngạc nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của ông xã, lại nhìn thấy vẻ mặt khác nhau của ba mẹ, bé cá khô cùng với chồng của cậu ta.

Sau cùng bình tĩnh hiểu ra, tôi, dường như đã nói sai.

Ba ngày liên tiếp tôi đều nằm ở trên giường dưỡng bệnh, không mấy vui vẻ. Chuyến hành trình vui vẻ trên du thuyền cứ như vậy trải qua trên giường bệnh, nhưng may mắn còn có ông xã hết lòng chăm sóc và làm bạn nữa.

Ba mẹ là hai cái người vô trách nhiệm, lại chỉ ló mặt ở ngày đầu tiên, mấy ngày sau thì chơi đùa điên cuồng ở trên du thuyền.

Nhưng trong mấy ngày dưỡng thương này, tôi cũng chiêu nạp được một vị tiểu thư làm bạn, hình như vì ngày đó tôi dừng cảm quên mình cứu cô bé, cô bé kiêu căng chắc là cảm động rồi.

Mặc dù lúc cô bé tới đa phần đều tìm ông xã trò chuyện, lạ lắm, cô bé luôn luôn gọi ông xã là anh trai, nhưng gọi tôi là ‘Tô Tô’.

Điểm này làm cho tâm tình của tôi rất bất mãn.

Trừ lần đó ra thì cũng tạm tạm, mặc dù quen thuộc nhưng sau đó phát hiện cô bé ngạo kiều hóa ra còn là bà hoàng nhỏ miệng mồm độc địa.

Ừm. May là năng lực chịu đựng của tôi rất tốt, chưa bao giờ để tâm tới mấy lời bắt bẻ của cô bé.

“Tôi nói tóc của anh sao mà bết dầu thế chứ, chẳng lẽ mấy ngày nay cũng không có tắm à? Quả thực lộn xộn giống y như cái đồng rác đã bị bới vậy!”

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

“Ông xã có giúp tôi lau người!”

Vương Tân Hân —— tên của cô bé gái, giậm chân giận dữ: “Anh anh anh anh lại dám xem anh trai là đây tở!! Anh quả thực là ác ôn! Đồ tồi!”

Mặc dù lời nói của cô bé Vương Tân Hân rất độc địa, nhưng cô bé luôn không giải thích được vì sao tức giận. Hơn nữa, làm một tiểu thư danh môn, cô bé chỉ biết nói hai từ “ác ôn” và “đồ tồi”.

“Ông xã giúp tôi lau người là rất bình thường mà. Anh ấy còn phải dọn dẹp nhà cửa, rửa chén, nấu cơm, giặt quần áo nha.”

“Anh anh anh anh —— Vậy anh làm gì?”

“Tôi? Mua thức ăn nè, bê đồ đạc nè, bày chén ăn cơm nè, phơi quần áo nè, xả nước tắm nè, à, còn làm ấm giường nữa. Đột nhiên phát hiện tôi làm quá trời, ông xã có được tôi thực sự là lời to!”

“Anh! Không biết xấu hổ!”

Cô bé Vương Tân Hân lại tức giận bỏ đi giống như mấy lần trước. Nhưng mà, tôi cũng không biết cô bé vì sao tức giận.

Haizzzz! Mẹ đã từng nói một vị thực nữ là lý trí và sự nhã nhặn tồn tại song song nhau, mấy cô ấy bản chất vẫn là phụ nữ.

Lẽ nào mấy cô nàng giận dỗi vô cớ chính là con gái sao?

Tôi nghĩ tôi đã hiểu.

12. Chương 10

Edit: Tiểu Hách

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc há to mồm, nhìn chăm chăm bác trai và dì đến thăm ở trước mặt. Cảm thấy trong lòng bị kinh hách cực điểm: “Hai người nói hai người là ba mẹ của ông xã?!”

Bác trai và dì trước mặt chính là ba mẹ của cô bé Vương Tân Hân, bọn họ thừa dịp ông xã vắng mặt đột nhiên chạy đến thông báo cái tin giật gân này với tôi.

Ông xã là con của bọn họ, vậy không phải cũng là anh trai của cô bé Vương Tân Hân?! Hèn chi Vương Tân Hân gọi ông xã là anh trai. Thiệt là, là em gái của tôi thì cứ nói đại đi lúc nào cũng thẹn thùng như thế làm chi?

Tôi cũng sẽ đón nhận cô bé mà. Cần gì phải thông qua việc mắng chửi để thu hút sự chú ý của tôi?

Haizzz, tôi với vẻ mặt nặng trĩu nói với bác trai và dì trước mặt: “Tân Hân đâu? Cô bé đang ở chỗ nào? Gọi cô bé đến đây. Con đã biết tình cảm của cô bé rồi!”

Rõ ràng tôi không đủ chín chắn để thuyết phục bác trai và dì nghe theo, bọn họ chỉ là nhìn tôi với vẻ mặt bối rối.

Tôi trầm mặc một hồi, mới vứt bỏ hình tượng chín chắn. Bác trai và dì thấy thế, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn tôi rất buồn bã.

“Sao ông xã bị bỏ rơi?”

Ông xã không có ba mẹ, lớn lên trong cô nhi viện. Khi cậu nhật được ông xã đúng lúc bị người khác bắt nạt, ông xã đáng thương như vậy, mạnh mẽ như vậy. Tại sao bác trai và dì không cần ông xã chứ?

Vừa nghe tôi nói đến đây, sắc mặt của bác trai và dì trở nên ảm đạm đồng thời để lộ áy náy. Dì thậm chí nhin không được khóc lớn, ai ôi cái này làm tôi bối rối ghê.

Vội vàng bê một hộp khăn giấy trên bàn đến trước mặt bà: “Dì, đừng khóc. Con không hỏi nữa!”

Dì lắc đầu, nhìn thoáng qua bác trai. Sau đó bác trai nói: “A Tân lúc ba tuổi thì bị thất lạc. Khi đó, A Tân bị kẻ thù trong việc kinh doanh của bác bắt cóc, ép bác giao tiền chuộc. Lúc bác đi giao tiền chuộc đúng lúc có cảnh sát đang làm nhiệm vụ, kẻ thù tưởng bác báo cảnh sát, thẹn quá hóa giận muốn giết chết con tin. Sau đó xảy ra đụng xe, kẻ thù của bác thì chết. Nhưng hiện trường lại tìm không thấy A Tân, tưởng là được người ta cứu. Nhưng tìm thế nào cũng tìm không ra”

Dì khóc thút thút nói rằng: “Mười mấy năm qua bác trai và dì vẫn không từ bỏ, luôn luôn tìm kiếm A Tân. Cho đến khi chú út nói gần đây tìm thấy một người thanh niên có diện mạo rất giống với bác trai ở nơi này. Bác trai và dì lúc này liền từ B thị chạy tới, đi vừa nhìn thấy Hàn Mộc thì biết đó chính là A Tân”

Tôi gật đầu, khóc theo. Ông xã thê thảm quá thật là đáng thương, hu hu hu, cái kẻ thù kia thật xấu xa! Tại sao phải trút giận lên trên người ông xã.

“Vậy bây giờ hai người và ông xã có thể nhận nhau liền nha. Như vậy thì hay quá, ông xã cũng có ba mẹ. Ủm, anh ấy có ba và mẹ, cháu cũng có. Hihi, cũng tốt vô cùng!”

Bác trai và dì dăm chiêu ủ dột.

“Nhưng A Tân nó không chịu nhận bác trai và dì!”

“Tại sao?” Tôi ngạc nhiên.

Chuyện này là không thể. Ông xã là người rất coi trọng tình thân, có ba mẹ làm sao mà anh ta không nhận chứ? Hơn nữa ba mẹ còn rất thương yêu hoàn cảnh hiên tại của anh ta, sao anh ta lại không chịu nhận chứ?

Trên mặt của bác trai và dì hiện ra lúng túng, sau đó chính là áy náy, bọn họ đồng thời nói với tôi: “Xin lỗi.”

Tôi càng ngạc nhiên hơn nữa.

“Tô Tô, dì có thể gọi con như thế không?”

Tôi gật đầu.

“Trước đó dì đã tìm đến A Tân, rất vui vẻ. Lúc đó cũng biết sự tồn tại của con, nghĩ con làm lẽ tương lai của nó. Mặc dù con là ân nhân của A Tân, nhưng cũng vì vậy chúng ta mới nghĩ có lẽ nó chỉ xuất phát từ lòng biết ơn mới ở một chỗ cùng với con. Cho nên chúng ta ở trước mặt của nó, có thái độ không mấy tốt với con. A Tân tức giận, không chịu nhìn nhận chúng ta!”

Tôi ngạc nhiên nhìn chằm chằm họ: “Ông xã làm sao không thương Tô Tô chứ?”

“Ách... Đầu là trước đó bác trai và dì hiểu lầm. Tô Tô rất tốt”

“Ủm” Tôi gật đầu: “Tô Tô rất tốt, ông xã rất tốt. Cho nên bác trai và dì không cần lo lắng ông xã không chịu nhận hai người!”

Bác trai có chút lo lắng: “Nhưng A Tân tức giận —— ”

“Sao có thể giận người nào cả đời chứ?” Tôi nói.

Bác trai và dì nghẹn lời, sững sốt hồi lâu. Bất ngờ nhìn tôi chằm chằm, sau đó từ từ nở nụ cười. Ánh mắt của họ nhìn tôi phát ra tia sáng vui mừng.

Dì nắm tay của tôi, nói: “Tô Tô cảm ơn con!”

Tôi lắc đầu: “Không cần cảm ơn. Chuyện của ông xã tức là chuyện của con”

“Không phải là chuyện này. Là cảm ơn con đã cứu Tân Hân!”

“À, con cũng rất thích em ấy!”

Dì mỉm cười dịu dàng, vỗ vỗ tay của tôi, nói: “Bác trai và dì đi trước, con nghỉ ngơi cho khỏe!”

Tôi gật đầu, nhìn bác trai và dì cùng nhau rời đi. Sau một lúc suy tư, mí mắt bắt đầu híp xuống.

Tôi thuận theo bản năng, ngủ.

Lúc tỉnh lại lần nữa, thì nhìn thấy ông xã canh giữ ở trên giường.

Đường cong cơ thể cường tráng, lông mi thật dài, bên trong đôi mắt còn sáng ngời. Mỗi lần chăm chú nhìn tôi, tôi đều sẽ ngơ ngẩn, sau đó lãng lãng quên hết tất cả.

“Ông xã...”

“Dậy rồi? Uống nước đi!” Ông xã đỡ tôi dậy, nói: “Anh mang cho em chút cháo, cả ngày nay em chưa ăn gì. Trước húp chút cháo lót dạ đã!”

“Dạ”

Tôi ngoan ngoãn ngồi chờ, chờ ông xã trở lại. Vết thương phía sau cũng đã sắp kết vảy rồi.

Một lát sau, ông xã bưng một chung đồ sứ, và chén muống đi vào. Anh ta đặt cái chung sứ để trên bàn, múc một ít cháo từ cái chung sứ vào trong chén rồi bưng đưa cho tôi. (chung sứ là mấy cái chung lớn thường để chưng tổ yến như trong phim ấy)

Ánh sáng đèn trong phòng sớm bị ông xã điều chỉnh thành màu vàng mờ nhạt, tiếng ồn ào vui đùa trong yến tiệc trên du thuyền cũng không truyền đến nơi này một chút nào. Nơi này yên tĩnh, nhưng bởi vì có ông xã ở đây, mà có vẻ ảm cúng.

Tôi đón nhận lấy chén cháo, bụng cả ngày chưa ăn cái gì vừa tiếp xúc với chén cháo mới cảm thấy đói. Uống sạch cả chén cháo một hơi, lại đáng thương dòm ông xã.

Ông xã ý chí kiên định, lời lẽ nghiêm khắc từ chối tôi.

“Làm ảm dạ dày. Không thể ăn nữa. Bảo vệ dạ dày!”

Lời nói đơn giản, nhưng rất tuần tú.

Tôi nghiêm mặt, mắt nhìn thấy ông xã như những ngôi sao.

“Ông xã, anh thật là đẹp trai!”

Ông xã liếc mắt nhìn tôi, kéo cái ghế ngồi bên cạnh tôi, chăm chú nhìn tôi: “Nói đi, lại gây họa gì rồi?”

Tôi vô tội nhìn anh ta: “Bộ em từng gây họa sao?”

“Em hả, anh cũng không biết nên nói em quá ngốc hay quá thông minh”

“Đương nhiên là thông minh. Em vốn chính là thiên tài mà!”

“Được rồi. Tiểu tử tông thiên tài của anh, em lại nghĩ ra cái chủ ý quái quỷ gì?”

“Có đâu?” Tôi cúi đầu vào trong lòng ông xã, lầu bầu.

Ông xã lấy tay phải nắm giữ bờ vai của tôi rồi nằm lên giường, đẩy tôi sang một bên. Ông xã nói: “Không có? Vậy em ngẩng mặt lên, nói “không có” với anh!”

Tôi không ngẩng, ông xã bật ra tiếng cười nhạt. Tôi chợt ngẩng đầu, neho mắt nhìn chăm chăm: “Em không có nghĩ quỷ kế gì hết!”

Ông xã bật cười: “Hai con người của em cũng đừng có nhìn trên chụp đèn nha!”

Tôi nhất thời liền mềm nhũn, cọ cọ trên người ông xã, nói rằng: “Hôm nay hai vợ chồng bác Vương và dì Vương qua đây thăm em—— ”

“Bọn họ tới làm gì?”

Bả vai của tôi bị ông xã bóp đau, bộ dạng ông xã rất gấp gáp.

“Bọn họ nói cái gì với em? Tô Tô, đừng sợ, nói cho ông xã nghe!”

Về mặt ông xã rất lo lắng tôi có bị ức hiếp hay không, nhưng rõ ràng tôi thấy sự khó chịu trong mắt anh ta. Bởi vì bác Vương và dì Vương cũng là ba mẹ của ông xã, nếu như ba mẹ và mình cãi nhau thì rất buồn.

Tôi gơ tay lên mơn trớn vuốt ve đôi mắt và lông mi của ông xã, không kiềm chế nói: “Ông xã, tại sao phải tức giận với bác Vương và dì Vương thế?”

Thân thể ông xã cứng lại “Đâu có. Anh không có tức giận, không quen không biết —— ”

“Ông xã!” Tôi đau lòng gọi anh ta: “Không muốn nói những lời không phải xuất phát từ nội tâm thì đừng nói, anh không thích thì em cũng không thích. Hơn nữa, em rất thích bác và dì Vương!”

Ánh mắt của ông xã nhìn tôi thâm thúy khó lường “Vì sao?”

Tôi nhìn chăm chăm yết hầu của anh ta chuyển động: “Bởi vì như thế thì em có ba mẹ nè, anh cũng có ba mẹ, vậy thì lẽ mừng năm mới chúng ta có thể nhận hai bao lì xì”

“Em là nhắm vào chuyện này?”

“Đương nhiên... Ách, không phải. Chủ yếu là ông xã cũng có ba mẹ nha. Ba mẹ của em là cho anh mượn mà thôi!”

“Ha ha, Tô Tô, em lạnh quá đi!”

Tôi kiêu ngạo: “Tất nhiên!”

“Vậy em có biết nếu như ông xã nhận ba mẹ của mình, thì em cũng phải có một người em gái. Lễ mừng năm mới thì phải phát bao lì xì cho em ấy đấy!”

Ơ ơ ơ???

“Đừng nha —— Ông xã, em nói sai rồi!”

“Ha ha ha ha, mượn rồi!”

“... Vậy cũng được. Dù sao... Dù sao chỉ là mất một cái bao lì xì, nhưng chí ít ông xã có nhiều hơn một người ba một người mẹ một cô em gái. Vẫn là rất có lời.”

Tôi đếm trên đầu ngón tay, cúi đầu nỉ non. Hoàn toàn không có chú ý tới ông xã nhẹ nhàng rơi những giọt nước mắt trên đỉnh đầu của tôi.

Yến tiệc trên du thuyền, khách khứa đông đúc, rượu ngon cảnh đẹp, nói cười vui vẻ. Một góc trong phòng Lý Chiêu đang dở dành Vu Mặc bị y chọc giận, một góc trên sân khấu Dương ba yêu chiều ôm Dương mẹ khiêu vũ, một góc trong phòng vợ chồng Vương thị cúi người dặt tay Vương tiểu thư.

Dưới ánh đèn mờ nhạt trên trần nhà, một người mỉm cười ngủ say, một người ngắm nhìn với ánh mắt trìu mến.

Bầu trời không sao ngoài cửa sổ, chính là trăng tròn, giấc mơ đẹp.

Hoàn Chính Văn

Ps:

13. Chương 11: Phiên Ngoại Ii

Edit: Tiểu Hách

Kể về cuộc gặp gỡ ban đầu của Dương Tô Túc và ông xã nhà mình, thì chỉ có hai chữ “cầu huyết” để hình dung!

Hôm đó là một buổi xế chiều, khoảng chừng sáu giờ. Lúc này là mùa đông, đến thời gian này sắc trời cũng liền tối xuống.

Dương Tô Túc là học sinh lớp mười hai, mỗi ngày đều phải học thêm. Ngày ngày đến giờ tan học sắc trời đã sớm tối xuống, vốn mỗi ngày đều là cùng Vu Mặc đi chung.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian này Vu Mặc được cử đi đến thành phố lân cận tham gia thi đấu, cho nên chỉ có Dương Tô Túc một mình đi học đi về.

Đường về nhà sẽ đi qua một con hẻm tối tăm, đương nhiên cũng không phải nhất định đi con hẻm đó, chẳng qua là Dương Tô Túc tham cận chọn con hẻm này mà đi. Tham cận là muốn nói đến sở thích ưa chọn đường tắt, chọn cái gì gần mình, tiện cho mình.

Mặc dù cái tật xấu này của cậu cứ bị Dương ba Dương mẹ cùng với Vu Mặc lo lắng dạy dỗ, nhưng cậu vẫn mãi không thay đổi được.

Nhắc tới cũng là số cậu may mắn, may mắn khiến cho người khác phải khâm phục.

Bạn phải biết hẻm tối luôn xảy ra một số nguy hiểm, như là hai ba ngày có thể nghe thấy chuyện cướp giật. May mà cũng không có xảy ra án mạng, không thì Dương ba Dương mẹ dù cho xách đứt cái lỗ tai của Dương Tô Túc cũng nhất định phải bảo cậu sửa đổi cái tật tham cận này.

Hơn nữa sự cố không may trong hẻm tối, Dương Tô Túc hết lần này tới lần khác đi vài bận cũng không gặp phải chuyện gì.

Cái vận may này, cũng là nghịch thiên.

Nhưng mà, vận may của Dương Tô Túc từ nhỏ đến lớn luôn khiến cho những người quen biết cậu đều khâm phục. Cũng không có ai ghen tỵ với cậu, cùng lắm là đỏ mắt một trận. Nhưng lúc biết cậu có chỗ không giống với người bình thường, thì đỏ mắt biến thành thông cảm và thương hại.

Đỏ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng

Dù sao sống chung lâu cũng biết đó là một đứa bé lanh lợi biết bao nhiêu, các ông bố bà mẹ đối với Dương Tô Túc mong manh đáng yêu lại đối lập một chút với đứa con đầu gấu nhà mình. Sự thông cảm và thương hại ban đầu bỗng nhiên trở thành nỗi oán giận với con cái của mình.

Cho nên lúc các ba mẹ khác ở trong tiểu khu xách lên cái lỗ tai của đứa con đầu gấu nhà mình nhồi nhét học tập con nhà người ta ngoan cỡ nào, các ông bố bà mẹ của cái tiểu khu này đều nhồi nhét tư tưởng cho đứa con đầu gấu nhà mình là: Mày xem Tô Tô nhà người ta ngoan ngoan biết bao nhiêu, dễ thương biết bao nhiêu, hiểu thảo biết bao nhiêu! Mày không thể không đi vén váy mấy em bé gái sao? Mày cũng không thể không đuổi đánh chó của nhà mấy ông cụ sao?

Cũng bởi vì Dương Tô Túc từ nhỏ đến lớn đã gắn liền trong miệng phụ huynh của mấy đứa trẻ khác, bị không ít trẻ con trong tiểu khu xem thường. Từ chối không cho cậu chơi chung với bọn chúng, đợi đến khi mấy đứa trẻ kia trưởng thành, biết Dương Tô Túc khác biệt với mình, lúc muốn đền bù, thì người ta ngược lại trầm tĩnh như một cô bé.

Cho nên trong tiểu khu, Dương Tô Túc cũng chỉ thân thiết với Vu Mặc, những đứa trẻ khác cũng không thân quen.

Lạc đề quá rồi, lại nói Dương Tô Túc tan học về nhà liền một thân một mình quẹo vào cái hẻm tối kia, mới vừa đi vào chợt nghe thấy bên trong một trận âm thanh đấm đá dữ dội.

Người bình thường nghe tiếng động này sớm hoảng hồn bỏ chạy, không thì cũng bị hù dọa giật nảy mình. Riêng Dương Tô Túc cứ như không có chuyện gì xảy ra đi vào, tiếng bước chân bịch bịch vang dội.

Vừa đi vào bên trong, không biết là người nào cầm giữ đèn pin nhỏ, ánh sáng le lói không mấy rõ, ngược lại càng khủng bố hơn.

Đại khái năm sáu người, vây đánh một thiếu niên. Một người đứng giữa giống như là đại ca, một chân đạp lên thiếu niên co quắp thành con tôm đang nằm dưới đất.

Thiếu niên kia yếu ớt giãy giụa, giống như một con sói hoang bị trọng thương, cho dù không nhúc nhích được vẫn muốn tận lực duy trì chiến đấu.

Có mấy người thiếu niên chú ý tới Dương Tô Túc, ngẩng đầu nhìn cậu chằm chằm.

Nhưng Dương Tô Túc trái lại mắt nhìn thẳng vào bọn họ, vẻ mặt bình thản ung dung giống như cậu chỉ là người mù lòa.

Là các thiếu niên thế hệ “trung nhị” làm sao có thể chịu được cái loại xem thường này được, lập tức hung hăng cản lại Dương Tô Túc. Lại thấy Dương Tô Túc không có chút nào sợ hãi mở to đôi mắt sáng sủa trong veo nhìn bọn họ.

Trung nhị bệnh: là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay sơ trung – hệ thống giáo dục Nhật Bản). Cách nói “bệnh” trong “Trung nhị bệnh” thực ra không chính xác, các yêu cầu nghĩa y học của bệnh hay rối loạn tâm thần là hoàn toàn độc lập với định nghĩa này. Tại Việt Nam, Chūnibyō còn được gọi là “hội chứng tuổi dậy thì”, “hội chứng tuổi teen” hay “hoang tưởng tuổi dậy thì”.

Nhất thời cho là mình gặp cao nhân thần bí ẩn vào các thiếu niên bình thường, lập tức nghiêm chỉnh chờ đợi.

Dương Tô Túc chăm chú nhìn bọn họ, các thiếu niên cho rằng đây là lấy khí thế chấn áp bọn họ, dự định ai mở miệng trước thì người đó thua. Trong khi đó Dương Tô Túc thì cho rằng nếu là bọn họ ngăn cản trước đương nhiên chờ tới lúc bọn họ mở miệng nói trước mà thôi.

Miếng giữ nhiệt

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, gió rét thổi tới. Các thiếu niên co rúm lại một trận, Dương Tô Túc thì sừng sững bất động, trong lòng chà chà miếng dán sưởi ấm.

Thân hình mỏng manh, quần áo đơn bạc, cũng không sợ hãi gió rét. Cao nhân!

Các thiếu niên hoảng sợ, một người bị đẩy ra, nơm nớp lo sợ nói: “Ê! Cây này là của tao, đường này là của tao!” Một bàn tay vỗ lên ót người nọ.

Mấy người kia giận dữ đi lên áp chế tên đó: “Bảo mày hù dọa nó, mày biến mày thành cướp! Một thằng đàn thiếu đánh mà!”

Mấy thanh niên kia cự cãi, tên đại ca không nhịn được nhấc nhử một tiếng. Các thiếu niên lập tức chấn chỉnh lại sắc mặt, một người trong đó lạnh lùng quát lên: “Mày ở nơi nào đến? Xưng tên ra!”

Dương Tô Túc lắc đầu: “Tôi không biết mấy người!”

Lời này nghe vào trong tai các thiếu niên thật là kiêu ngạo, không thua gì câu “mẹ mày không dạy mày muốn hỏi tên người khác thì phải xưng tên ra trước sao?”. Một thiếu niên kiêu căng đi lên nói: “Mày không biết kể từ hôm nay trở đi nơi này thuộc về đại ca của tụi tao à? Mày đạp chân lên địa bàn của tụi tao mà còn dám lớn lối như thế? Cho dù mày là cao nhân tuyệt thế, tụi tao cũng không sợ mày đâu!”

Lời này phóng đại quá mức. Thiếu niên này ung dung nói, nhưng làm đám thiếu niên phía sau sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Về phần Dương Tô Túc càng thêm u mê, cậu nói: “Không biết mà. Hôm nay là lần đầu tiên tôi đi vào hẻm tối này, nên hồng biết”

Các thiếu niên xuýt xoa: Khá lắm, cao thủ không biết suy xét! Thì không thể cho một cái bậc thang sao? Cho một cái bậc thang – đứng ở trên cao lâm vào thế bí rất xấu hổ, cho một cái bậc thang leo xuống. Ý là cố ý lưu lại thể diện cho người ta, tránh cho họ xấu hổ.

Đại ca bọn chúng không có mở miệng, bọn chúng cũng chỉ có thể nhấm mắt tiến lên. Dương Tô Túc vẫn là lơ mơ nghiêm mặt không nhúc nhích, không phải cậu đối mặt với hiểm nguy không biết sợ, mà là cậu căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cậu còn tưởng đám thiếu niên này muốn làm bạn với cậu chứ.

Lúc này, thiếu niên đại ca lên tiếng:

“Tô Tô?”

Giọng nói có chút ngạc nhiên.

Ánh sáng đèn dờn sang thiếu niên đại ca kia, Dương Tô Túc nhìn sang, phát giác có chút quen thuộc. Nhìn chăm chú kỹ càng, thì ra là con của một hộ gia đình cùng chung tiểu khu.

Lúc còn nhỏ, con trai trưởng của Trương gia là vua của đám trẻ trong tiểu khu, dẫn đầu đám con nít cô lập cậu.

Gặp gỡ người quen, cho dù không thích. Dương Tô Túc vẫn là giơ tay chào hỏi: “Nhị Dẫn!”

Gió lạnh đập lung tung vào mặt, có người không nhịn được rút ra cái gương mặt giả vờ lạnh lùng. Tiếng cười thâm vang lên trong hẻm tối, phá vỡ bầu không khí căng thẳng trước đó.

Gương mặt của Trương Uy thiếu chút nữa nứt ra, hấn bỏ xuống cái chân đạp lên người thiếu niên nằm trên mặt đất. Nói: “Tại sao cậu vẫn còn ở đây?”

“Học thêm” Hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Trương Uy cũng bối rối, gật đầu nói: “Sau này đừng có đi đường này!” Dừng một chút, lại nói: “Đi đi!”

Dương Tô Túc không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chú thiếu niên trên đất.

Trương Uy nhìn thấy, nhíu mày: “Cậu chớ xía vào chuyện này. Về đi!”

Dương Tô Túc yên lặng một hồi, mới lên tiếng: “Nhị Đản, chú Trương thím Trương đã nấu cơm xong, chờ cậu đấy!”

Trương Uy nghe được lời này khá bức mình, tay vuốt tóc, hồi lâu không nhận được trả lời: “Biết rồi!”

“Vậy anh ta...”

“Được rồi. Bán cho cậu một chút thể diện” Trương Uy ngăn lại tên đàn em muốn nói lời khuyên giải, dẫn theo bọn họ đi.

Lúc bọn họ đi tới đầu hẻm, Dương Tô Túc đột nhiên nói: “Nhị Đản —— ”

“Mẹ nó, thử kêu ông là Nhị Đản nữa thử xem!!” Trương Uy nổi điên.

Dương Tô Túc ngậm miệng, tuy rằng cậu rất muốn nói chú Trương và thím Trương đã nấu cơm xong, nhưng cậu còn thấy chú Trương mang theo một cây cán bốt lăm bằm tìm cậu ta đánh đòn.

Đáng tiếc Trương Uy không cho cậu nói hết lời.

Dương Tô Túc cúi đầu, nhìn thiếu niên vẫn không nhúc nhích. Thiếu niên kia tuy rằng bất động, nhưng tư thế rất phòng bị và chống cự. Dương Tô Túc rất phiền não, cậu muốn về nhà, nhưng không yên lòng người thiếu niên này.

Có nên nhặt anh ta mang về không?

Nhưng nhặt về thì sẽ bị ba mẹ mắng. Trước đó nhặt Nhị Cấp, ba mẹ nói không được có lần sau. Sau đó nhặt con mèo, ba mẹ nói nhặt một lần nữa thì liền đem Nhị Cấp và con mèo đi cho.

Haizzz! Cho nên không thể nhặt nữa sao?

Dương Tô Túc ngồi xổm xuống, hai tay nâng đầu thiếu niên lên, vừa đụng tới tóc của hắn, hắn liền chột ngắc đầu lên. Ánh mắt dữ tợn giống như con sói hoang.

Dương Tô Túc bỗng nhiên nhớ lại mấy hôm trước xem kênh CCTV, đúng lúc thấy một cảnh tượng: Trên dãy núi phủ đầy tuyết trắng, một con sói hoang màu xám đứng trong rừng cây khô héo, ánh mắt vô cùng cao ngạo.

Đài truyền hình trung ương Trung Quốc thường được viết tắt là CCTV, là đài truyền hình phát sóng chủ yếu tại Trung Quốc lục địa, có trụ sở tại Bắc Kinh, Trung Quốc.

Dương Tô Túc trong nháy mắt đã bị hấp hồn, mơ ước nuôi một con sói.

Nhưng, chỉ là mộng tưởng.

Dương Tô Túc biết nuôi một con sói thực sự là không thể nào, nhưng thiếu niên ở trước mặt, rõ ràng chính là một con sói!

Dương Tô Túc nắm giữ tay phản kháng vô lực của thiếu niên, mắt lấp lánh: “Anh... Có phải là yêu tinh không? Sói yêu quái? Có cái đuôi không? Cái lỗ tai đâu? Không có sao? Có thể... Cho tôi nhìn một chút được không?”

Hàn Mặc cố gắng nín thở, đẩy Dương Tô Túc một cái, hắn cho rằng cái đứa nhỏ trước mặt đang ngăm nhìn hắn chẳng qua là trêu chọc và đùa giỡn hắn giống như những người khác. Hắn hung dữ mắng: “Biến!”

Dương Tô Túc ngã xuống đất, ngơ ngác nhìn hắn.

Hàn Mặc thấy ánh mắt vô tội của cậu, sững sốt một chút, lại có một tia áy náy. Hắn nhắm mắt miệt mài, dù sao cái thứ mô côi không có chút bối cảnh không có quyền thế như hắn còn nhiều người đến xem thường lắm!

Hồi lâu, Hàn Mộc cảm giác có một bàn tay nhỏ mềm mại vuốt ve trên đỉnh đầu của hắn, thật giống như... Giống như là bà viện trưởng. Hắn khẽ nhúc nhích, cảm giác một tia ấm áp nập vào trái tim lạnh giá cứng cỏi của hắn.

“Sao... Không có cái lỗ tai nhỉ?” Dương Tô Túc nhỏ giọng nỉ non nghi ngờ.

Trái tim ấm áp của Hàn Mộc trong nháy mắt lạnh tanh “Cút ngay! Nghe không hiểu tiếng người sao?”

Dương Tô Túc lại ngây ngẩn cả người.

Hàn Mộc câu dẫn ra khoe môi cười nhạo: “Mày không phải nhutor trí chứ?”

Ánh mắt của Dương Tô Túc trong nháy mắt trở nên ảm đạm, cậu kiên trì nói: “Tô Tô không phải nhutor trí! Ba mẹ nói không phải! Bé cá khô nói không phải!”

Hàn Mộc rất ngạc nhiên, những lời này... cậu bé trước mặt để tâm... Vậy thì chứng minh hắn vô tình nói đúng. Hắn làm tổn thương trái tim cậu bé trước mặt.

Hàn Mộc mím môi, hắn mặc dù hổ thẹn, lại không mở miệng được.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Mộc cũng cảm giác thân ảnh người trước mặt rời đi, tiếng bước chân càng ngày càng xa giống như mang đi hết tất cả hơi ấm.

Hàn Mộc tự giễu cười, mơ mơ màng màng cảm nhận được giá rét thâm nhập, phỏng chừng ngày mai hắn sẽ chết công tại con hẻm tối này.

Hắn bị thương, không nhúc nhích được.

Hắn chỉ là đi làm công kiếm tiền đóng học phí lại được cô gái mà thiếu gia nhà giàu đang đeo đuổi coi trọng, thiếu gia nhà giàu giận dữ, muốn người dạy dỗ hắn.

Trương Uy lúc này chẳng qua là nhóm người thứ hai mà thôi.

Cái ấm áp như phù dung sớm nở tối tàn... Nếu như có thể cảm thụ lại một lần nữa thì hay biết mấy...

Hàn Mộc không khỏi tiếc nuối nghĩ.

Hắn cảm thấy áy náy và hối hận, hắn không nên mắng chửi và đuổi thẳng bé kia đi, thẳng bé không phải là đồng bọn của nhóm đánh người.

Thân thể Hàn Mộc từ từ lạnh cóng tê dại, tuyệt vọng chờ chết, lại nghe thấy âm thanh bịch bịch của tiếng bước chân độc nhất vô nhị từ xa đến gần.

Hàn Mộc giùng giàng mở mắt ra, lơ mơ trông thấy được gương mặt sốt ruột và lo lắng của thẳng bé kia.

“Cậu... Không đi?”

Dương Tô Túc không trả lời của hắn, trầm trọng đưa hắn vác trên vai đi về phía trước.

Dương Tô Túc khó nhọc hỏi: “Anh... anh khóc... à?”

Khóc?

Hàn Mộc không có cảm giác được trên mặt có dấu vết ẩm ướt, lắc đầu: “Không có”

“Thế nhưng... Thoạt nhìn... Thật giống như là muốn khóc nha...”

Là... Sao?

Giữa lúc đó, Hàn Mộc lơ mơ nhìn thấy sườn mặt nghiêm túc của Dương Tô Túc đang chặt vật khiêng hắn, quật cường không có buông tay. Trong giây lát liền hiểu, thẳng bé trước mặt, trong nháy mắt đó là nhìn thấy được nội tâm của hắn đang khóc ư.

Thì ra, trên đời này ngoại trừ bà viện trưởng còn có người thấy được nước mắt của hắn sao? Hết Phiên Ngoại II

Toàn Văn Hoàn

8.01.2017 – 2.02.2017

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-cua-toi-cu-thay-long-doi-da>